CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

"Who shall not fear thee, O Lord, and glorify thy name? Rev. 15 : 4

JAN. 27 1961 - No. 480 - 12 PAGES • P.O. BOX 312, ST. B. HAMILTON, ONT.

16th year of publication
Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Ontario.

CHRISTIAN TECHNOCRACY

A review of its principles

by Dave Valstar

Those of us who have been anxiously waiting for a sign of new life in the Canadian political field, will be happy to hear that a cloud the size of a man's hand has appeared on the horizon. Lately a new movement has come forward, which has made it its object to establish in Canada a form of government Christian in principle and scientific in operation.

The use of the adjective "Christian" has naturally provoked our curiosity. The more so because the new movement deems it necessary to destroy philosophical liberalism, the prevailing political philosophy in Canada, as well as the presently dormant but potentially very dangerous socialist and communist organizations now existing.

Before jumping to conclusions it will be necessary to judge the tenets of the new philosophy by its degree of Christianity. This does not necessarily mean that the principles of the new movement should absolutely harmonize with our political principles. People with different backgrounds may come to the same conclusions along different lines of reasoning.

There should be, however, no difference of opinion as to the nature of mankind and the completion of our salvation through Jesus Christ. On these points we cannot compromise without denying the basic principles of Christianity. Our acceptance or rejection of any philosophy is ultimately determined by this truth.

• • •

The new movement calls itself the Christian Technocracy. It claims to provide a full answer to the social and economic problems of man and his civilization. This indicates that the promoters of Christian Technocracy are very dissatisfied with the present state of affairs. In a booklet, named: "Christian Technocracy, the only answer", they state, that we waste "in social anarchy, in petty political squables, in useless racial quarrels, in chronic, but avoidable, mass unemployment and in unscientific management of our economy much of our energies and dissipate more still in soft living. History will make no exception for us. For us, as for all other wastrels, the day of reckoning must come."

From these words we may arrive at the conclusion that the new movement is very much concerned about human relationships. There would be no waste of our energies if we could live together in perfect harmony, without strife and jealousy.

The important question is how to cure society from these evils. To find this answer we have to turn to the Scriptures which tell us that sin is the cause of all evil and that only through Jesus Christ we are able to break through the vicious circle of our existence in obedience to His commandments.

We are afraid that the new movement has a different conception of the nature of mankind. According to its basic tenets the essence of all existence is power, or potential power, through the use of which it can impose itself upon other beings, to an extent corresponding with the power normal to its nature.

• • •

In this definition we have looked in vain for a trace of Christianity. According to the Scriptures man is weak as a result of sin. We are only strong when we, with the apostle Paul, can say that "neither death, nor life, nor angels, nor principalities, nor things present, nor things to come, nor power, nor height, nor depth, nor anything else in all creation, will be able to separate us from the love of God in Christ Jesus our Lord (Romans 8 : 38, 39).

If the essence of our existence is power or potential power, why would the apostle Paul complain that "nothing good dwells in him, that is in his flesh: I can will what is right, but I cannot do it. For I do not do the good I want, but the evil I do not want is what I do. Wretched man that I am, who will deliver me from the body of death?". (Romans 7).

The new movement, however, is of the opinion that man through his own power is able to become what he is intended to be, more human. This means that Christian Technocracy believes in self-redemption.

This humanistic outlook upon life becomes also clear when we turn to the second tenet of Christian Technocratic philosophy, which reads as follows: "There exists an absolute personal Being, God, father of all men, before whom all men are equal and who maintains the universe of beings within a perfect plan or system of laws."

The new movement conceals the truth that God's plan with this world cannot be separated from the redeeming work of Jesus Christ. Without the Redeemer the whole creation has been groaning in travail together until now. (Romans 8 : 22) For the creation waits with eager longing for the revealing of the sons of God, for the creation was subjected to futility, not of its own will but by the will of him who subjected it in hope, because the creation itself will be set free from its bondage to decay and obtain the glorious liberty of the children of God. (Romans 8 : 19—21)

• • •

The new movement does not need a Savior. According to the above mentioned booklet it is clear "that for a being endowed with an intellect and self-determination, as is man, for a being whose essence is power, or potential power, and who believes in the existence of a perfect plan which men is free to discover and follow as he matures, existence becomes an unending struggle so that he may develop his powers, his being, evermore fully."

This means in simple terms that mankind is able to live in harmony with God's perfect plan or system of laws. The only obstacle is man's laziness and stupidity. The Christian Technocrat is convinced that these obstacles can be cleared "whether it be by increasing his knowledge, his health of by aiding the remainder of humanity to become more scientific, provided he does so according to the perfect plan or system of laws through which God governs the universe.

We have written this article on request of the Christian Labour Association of Alberta and some interested people in Calgary, who wanted to know to what extent co-operation with Christian Technocracy will be possible.

Under the present circumstances our answer must be negative, unless the new political movement is willing to listen to the Word of God.

JONGE MUSICI UIT ALLE HOEKEN VAN CANADA kwamen onlangs in Toronto samen om de eerste uitvoering van het Nationale Jeugdorkest van Canada bij te wonen. De kort geleden georganiseerde groep bestaat uit 125 leden, van wie de gemiddelde leeftijd 16 jaar bedraagt, en het doel er van is om begaafde jonge instrumentalisten op te leiden tot eventuele toekomstige symphonie-kunstenaars. Deze foto toont het enthousiasme van de jonge musici bij hun aankomst op Union Station in Toronto.

DE CONSTITUTIONELE STAAT OF TERREUR VAN DE STRAAT

Het droevige gebeuren van de laatste weken in België heeft ook in Nederland sterk de aandacht getrokken. Sinds er allerlei economische en militaire banden zijn gelegd tussen enkele Europese landen, waartoe ook Nederland behoort en velen zelfs dromen over een zodanige staatkundige betrekking, dat men Europese verkiezingen in de nabije toekomst nastreeft, heeft men in Nederland met de interne verhoudingen in die verbonden landen het grootste belang. Zo moeten de sociale wantoestanden in Zuid Italië en de heerschappij van wrede moordorganisaties aldaar ons tot nadenken stemmen over de mogelijkheid van een werkelijk Europees parlement. Dat doen ook de dreiging met een staatsgreep in Frankrijk en de beperking van vele in Nederland dierbare burgervrijheden in dat land thans gebruikelijk. Dat nadenken wordt ook gewekt door de stakingsgolf over België en de straattonelen, die daarmede gepaard gingen.

Om de betekenis van dit laatste goed te begrijpen, moet men eerst in ogenschouw nemen, dat het koningschap in België een ander karakter draagt dan in Nederland. In de heerschappij der Oranjes weerspiegelt zich een geschiedenis van bijna vier eeuwen, waarin geleidelijk, met vallen en opstaan, vorst en volk zijn verbonden; ieder met eigen rechten.

In België is dat anders. Daar leest men in de grondwet, dat alle macht berust bij het volk. Dat volk spreekt zich uit bij de verkiezingen en kiest zijn vertegenwoordiging. De Koning heeft slechts bevoegdheden, zover die in de grondwet zijn omschreven. Dat hangt samen met de geschiedenis. Eerst streed België voor zijn onafhankelijkheid, toen maakte men een grondwet en daarna ging men een koning zoeken, wiens naam men in de grondwet heeft ingevuld.

Buitenlands Overzicht
door
Prof. Mr. L. W. G. Scholten

Na de dood van een koning volgt niet zoals in Nederland de erfgenaam op hetzelfde ogenblik op. In België oefenen de ministers de koninklijke macht uit, totdat de opvolger de eed heeft afgelegd. De ministers zijn erg jaloers op hun macht en beschouwen een zelfstandig optreden van de vorst al heel gauw als inconstitutioneel. Vandaar dat zij er werkelijk niet op gebrand waren, dat de koning zijn huwelijksreis afbrak, om thuis invloed uit te oefenen. Ook wilden zij van hem geen radiorede. Een voorstel tot bemiddeling moest met grote omzichtigheid worden gedaan. Het schijnt, dat het kabinet zelfs eenmaal met aftreden heeft gedreigd. Alles als uitvloeisel van het beginsel, dat alle macht berust bij het volk.

Gelet op dit alles is het begrijpelijk, dat Nederlandse kenners van het staatsrecht zich verzet hebben tegen een Europese politieke unie, waarbij het verschil in betekenis bijvoorbeeld van de Nederlandse en Belgische monarchie uit het oog werd verloren.

Men kent de toedracht der gebeurtenissen. Door een reeks van op volksbewegingen gelijkende agitaties van enkele Kongolese figuren ontstonden in deze Belgische bezitting ernstige ongeregeldheden. Na een soort bespreking van leiders van het verzet met de Belgische regering werd besloten aan de Kongo zijn onafhankelijkheid te geven. Reeds na de onafhankelijkheidsverklaring kon men uit de woorden van de minister-president Loemoemba afleiden, dat het oude beginsel van alle recht, dat overeenkomsten gehouden moeten worden bij hem niet gevonden werd. Als gevolg daarvan ontstond terreur, waartegenover de Belgische gezagsdragers maatregelen namen, wat weer gevolgen had op internationaal niveau. Duizenden Belgen, ambtsdragers en particulieren verlieten berooid hun nieuwe vaderland. De onberaden onafhankelijkheidsverklaring betekende voor de Belgische staatshuishouding een groot verlies. Nergens zal men dit beter begrijpen dan in Nederland.

Terwijl men echter in Nederland na de souvereiniteitsoverdracht en de in 1957 gevolgde plundering der Nederlandse bedrijven zich van de schok weldra heeft hersteld en de opengevallen activiteit in andere delen van de wereldhuishouding emplooi zocht en vond, zodat een nieuwe golf van welvaart zich over dat land heeft uitgestort, ging het in België geheel anders. Daar regeerde een kabinet, dat zijn steun zocht in Rooms Katholieken en liberalen. Men kan zich afvragen, of het niet verstandig zou zijn geweest, indien men dit kabinet had uitgebreid tot een nationaal kabinet, dat ook zijn steun zocht bij de socialisten, maar dat is niet geschied. Waarschijnlijk, omdat de socialisten in België sterk anticlericaal zijn. Dat is voor een deel het gevolg van de macht van de Roomse geestelijkheid op politiek terrein. Bovendien zijn de socialisten nog sterk marxistisch gekleurd, wat in Engeland bijna niet en in Nederland steeds minder het geval is. Een groot gedeelte van de socialisten is dus nog niet verder dan de Nederlandse S.D.A.P. in Nederland in 1918. Het parlementaire stelsel vindt slechts in zover sympathie als men er voordeel van kan trekken. Maar nooit zal men het nadeel der revolutie volledig afzweren. De nacht van bloed en tranen, die aan de heilstaat voorafgaat, heeft voor hen niets afschuwelijks. Elke geboorte gaat met pijn gepaard.

Zoals Troelstra in November 1918, zelfs na de verkiezingen, die met algemeen kiesrecht waren gehouden, de macht van de Staten Generaal als volksorgaan opzij schoof, door te zeggen, dat men de stemmen niet moest tellen maar wegen, zo heeft men in België thans niet het beraad van regering en volksvertegenwoordiging willen afwachten, volgens de regels, die in deze constitutionale staat gelden. Men ging de staking gebruiken, niet als economisch sociaal machtsmiddel, maar als politiek

(Vervolg op pag. 2)

FRANS P. FUYKSCHOT

Juist voor het ter perse gaan van ons blad bereikte ons de droeve tijding van het plotseling overlijden van Mr. F. P. Fuykschot, in leven secretaris van de Christian Trade Unions of Canada.

Zaterdag 21 Januari j.l. kwam de heer Fuykschot met zijn auto in botsing met een andere auto, met het noodlottig gevolg, dat hij ernstige kwetsuren opliep, waardoor hij enkele uren na het ongeval overleed.

In ons nummer van volgende week hopen wij in een speciaal artikel hierop terug te komen.

Ons gebed zij tot God, dat Hij mevrouw Fuykschot en haar beide dochters Zijn gemeenschap en troost schenke in deze moeilijke dagen.

DE CONSTITUTIONELE STAAT OF TERREUR VAN DE STRAAT

(Vervolg van pag. 1)

wapen. Men wilde de regering dwingen de wil te volgen van een groep, die blijkens de constitutionele verkiezingen de minderheid vormde.

Nu was dat in België overigens niets nieuws. Ook in de koningskwestie heeft men de terreur van de straat te hulp geroepen.

En zo kon het gebeuren, dat men op het televisiescherm van de Beneluxpartner kon zien, hoe grote troepen stakers het verkeer belemmerden. Zij zagen er niet bepaald uit als verworpenen der aarde. De wijze, waarop een goedmoedige grijze tramconducteur met geweld uit zijn wagen werd gesleurd door een stel lachende vlegels, wees ook al niet in de richting van een strijd voor sociale gerechtigheid. Zinloze vernielingen aan voertuigen, aan winkels; het gooien met stenen naar gezagsdragers, die nota bene hun macht ontleenden aan het souvereine Belgische volk; dreigementen, dat men de mijnen zou laten onderlopen en vuren in de hoogovens zou blussen, zodat de millioenen schade nog met vele zouden worden vermeerderd, dit alles wees niet op eerbied voor de constitutionele staat en de wettige overheid.

Waarschijnlijk, omdat men van de zijde van de stakersleiding begreep, dat het spel verloren was, heeft men het nu over een andere boeg gegooid. Men heeft de oude tegenstelling tussen Vlaanderen en Wallonië te voorschijn gehaald. In een vergadering van vele tientallen socialistische burgemeesters en andere gezagsdragers en leiders van de arbeiders heeft men vergaande eisen geformuleerd, zogenaamd om aan de achterstelling van het Waalse volksdeel tegemoet te komen. Men heeft deze naar de Koning gebracht, die daar uit zich zelf ook al niet veel aan kan doen. Indien men nu echter de staking gaat gebruiken als middel om deze zuiver staatkundige eisen te verwerkelijken, krijgt deze wel volkomen een tegen de constitutionele staat gericht karakter. En het is de vraag, of de Belgische regering het vriendelijk zal opnemen, indien de socialistische vakbonden uit Engeland, Nederland en de Duitse bondsrepubliek financiële steun aan de Belgische stakers verlenen.

Dit alles heeft ook Nederland veel te zeggen. Ook in ons land kent men vakbondsleiders, die graag voor parlement willen spelen. Zij spreken van verantwoordelijkheid aanvaarden of niet aanvaarden voor staatkundige besluiten. Dat is volkomen fout. De overheid, zoals haar macht in de grondwet is geformuleerd is overheid. Zij is verantwoordelijk. En het volk oefent invloed uit door zijn wettig gekozen volksvertegenwoordiging. Onder onze constitutionele verhoudingen is elk politieke staking veroordeeld.

Daardoor is de overheid wel belast met een zeer zware verantwoordelijkheid. En het is daarom zo bitter nodig, dat er voortdurend gebeden wordt voor allen, die in hoogheid gezeten zijn.

Jammer, dat het in de Nederlandse kerkdiensten zo vaak wordt verzuimd.

LETTER TO THE EDITOR:

Dear Sirs,

In C.C. of Jan. 6th, 1961 you featured an article titled: "Voted away: The Truly Canadian Sunday."

In this article the author states: "With the town of Guelph an exception, several Ontario towns and cities have recently voted away officially their own truly Canadian Sunday."

I fully agree with the viewpoint and sentiment expressed by the author. However, I feel I should point out that this town, unimportant as it may be, and doubtful as it may be whether it is in Ontario or not, voted for its truly Canadian Sunday.

C. B. Benckhuysen,
Ottawa, postal address Box 411, R.R. # 1, Orleans, Ont.

ACHTTIEN MILLIOEN GEPASSEERD

Alberta spant de kroon

Op 1 December van het vorig jaar was de bevolking van Canada tot 18.020.000 gestegen, volgens een opgave van het Dominion Bureau of Statistics.

Dit betekent dat sinds 1 December 1959 de bevolking is uitgebreid met 370.000 zielen. De voorlaatste telling dateert van 1956 en toen was de bevolking 16.081.000.

Alberta heeft gedurende het laatste jaar voor de grootste aanwas gezorgd. Het aantal inwoners van deze provincie steeg met 3.3 percent, terwijl Saskatchewan onder aan de lijst komt met een toename van slechts 0.7 percent.

BOEKBESPREKING

•

De Koningsdag

Enige tijd geleden ontving ik van de redactie van ons blad het verzoek een gedichtenbundel "De Koningsdag", die in 1960 bij Kok in Kampen van de pers kwam, voor U te bespreken. Nu de uitgever mij gaarne de gevraagde toestemming gaf een en ander uit de bedoelde bundel te publiceren, voldoe ik aan dit verzoek met des te meer genoegen.

In het algemeen zou ik willen opmerken, dat dit een soort poëzie is, waar ik jaren lang op heb gewacht. U zult wel eens hebben opgemerkt, dat ik bij het bespreken van ander dichterlijk werk, nogal graag de vraag stel: "Waarom, dichter, doet ge het zo somber en zo duister?". Met alle existentialisme van vandaag, viert het intellectualisme toch maar hoogtij in de moderne poëzie en heus niet alleen daar. Eigenlijk is dat ook geen wonder. Want nu het existentialisme het als zijn taak beschouwt ons van alle troost te beroven en alle schoonheid als nutteloos te brandmerken, hebben we ook niet veel anders overgehouden dan gedachtenspinsels te maken van de ellende-van-de-situatie, waar we aan vast zitten en tòch denkend boven staan. Het is zo troosteloos om maar niet slechts een situatie te zijn, want dat kan niet voor de mens, maar om **in situatie** te zijn: verantwoordelijk voor de situatie, maar met geen andere norm dan dat men zelf "vrij" is. Dit maakt ook het dichterlijk werk, dat in onze eeuw nog gepresteerd wordt, zo dor, hopeloos en uitzichtloos.

Daarom heb ik lang gehoopt (ik had er misschien meer om moeten bidden) dat er eens weer een dichter zou komen, die in zijn werk gewoon-gelovig zou zijn, die ook in zijn poëzie durft te spreken zowel met de ernst als met de blijdschap en de lof van het geloof.

Gisteren las iemand op de Classisvergadering die ik bijwoonde Ps. 111, die eindigt met deze regel: "Zijn lof houdt eeuwig stand". Dat is ontzettend bemoedigend. In elke eeuw en in elke tijd ontmoeten we niet alleen Gods Almacht en Gods Liefde, maar ook Zijn Lof. Dat kan alleen als er iemand is, die zingt: "Laat 's HEREN lof ten hemel rijzen". Het is de positieve zijde van wat God aan Elia openbaarde. Er zullen er altijd nog een 7000 zijn, die de knie niet voor Baäl gebogen hebben en die dus hun mond open doen en blij te moe God een nieuw lied toezingen.

Het gedicht "De Koningsdag", dat u elders in dit blad opgenomen ziet, heeft m.i. deze verdienste. Het is het gedicht waarmee de bundel sluit. Het is niet het sterkste uit Hidding's werk. Dat we het in dit nummer bespreken vindt zijn oorzaak in het feit, dat het een goed bewijs is van het geloofs-uitgangspunt van de dichter. We doen het tevens omdat het goed past bij het begin van een nieuw jaar en omdat het weer één van die eschatologische gedichten is, die mooi aansluiten op hetgeen ons in "Kom Haastig" van Okke Jager wordt geboden.

Dat de dichter uitgaat van het geloofsstandpunt van de gemeente als zijn standpunt, blijkt duidelijk uit het begin van het vijfde vers:

"Zo kan het zijn — want dat
Hij komt staat vast!
Men kan het immers in de Bijbel
lezen?"

Hier hebt U "infallibility" in de practijk des geloofs. Johan Hidding maakt er nu eens geen probleem van of men, als men het gelooft, het wel echt gelooft. Ook wordt het geloof hier nu eens niet getekend als de laatste uitweg, maar als het beginpunt. Hierover is de dichter gaan nadenken: over wat er in de Bijbel staat geschreven. En toen kwamen er als vanzelf ook brokstukken van gehoorde preken in zijn herinnering naar voren:

"Verbijsterd zien de machtigen
en groten,
dat alles, wat zij zeker waanden,
wijkt..."

De dichter doet geen krampachtige pogingen alle cliché's te omzeilen. De waan van de machtigen en groten (der aarde, zoals de dominees er dan gewoonlijk aan toevoegen) kon er ook wel in.

Verrassend in dit gedicht is de eenvoud. Deze kenmerkt trouwens heel de bundel. Hidding zegt zo ongekunsteld: "Dit zal op één der zeven dagen zijn", om daarna daarover verder te denken. Deze eenvoud betreft niet alleen de woorden, maar ook de gedachten. Leest u maar eens de regel: "De grammofoonnaald stokt, het vliegtuig staakt." Dit zegt ons dat heel het raderwerk, het kleine rad, maar ook het grote, stilstaat. Maar voor ons besef is het heel wat eenvoudiger dat een grammofoonnaald stopt dan dat een vliegtuig staakt. Wij vragen ons af wat er dan gebeurt, als een vliegtuig staakt, maar de dichter maakt er zich geen zorgen over, want dan komt de Heere. En dus hoeft "wie waakzaam is" zich ook in dat vliegtuig geen zorgen te maken.

Anderzijds echter zien we, ook in dit vers, wel terdege dat Hidding een dichter is bij de gratie Gods. Want wat zegt hij niet veel — en hoe goed — in:

"Misschien volgt men op 't
zondagsveld de bal,
misschien is het wasdag voor
de vrouwen —"

Hidding spreekt niet van de toeschouwers rond het voetbalveld op Zondag, maar dat voetbalveld wordt onder de eis van het vierde gebod getypeerd als het **zondagsveld**. Moet alles op Zondag niet "op zijn zondags" zijn? Zelfs de buschauffeur doet een schoon overhemd aan. Helaas blijft het veelal daarbij.

Dit moge bewijzen, dat we deze bundel met groot genoegen hebben gelezen en dat we er nog dikwijls in hopen te lezen. Een volgende keer bespreken we nog enkele van Hidding's gedichten.

R. Kooistra.

DE KONINGSDAG

Het nieuwe jaar is als vanouds verdeeld
in maanden en in weken en in dagen,
die de zozeer bekende namen dragen.
Wij zien ze als in sleur, bijna verveeld...

Maar eenmaal eindigt nacht en zonneschijn;
als Christus is gekomen op de wolken!
Het eindgericht breekt aan voor alle volken.
Dit zal op één der zeven dagen zijn...

Dan is de grens der eeuwigheid bereikt,
de dagenreeks wordt door de Heer gesloten.
Verbijsterd zien de machtigen en groten
dat alles, wat zij zeker waanden, wijkt...

Elk zal hem zien, die werkt of zich vermaakt.
Ineens zal Christus ieder mens verschijnen.
De omroep zwijgt, geen zender zal meer seinen,
de grammofoonnaald stopt, het vliegtuig staakt.

Zo kan het zijn — want dat Hij komt staat vast!
Men kan het immers in de Bijbel lezen?
De Heere komt, er zal geen einde wezen.
Wees waakzaam, zorgt dat Hij U niet verrast!

Misschien volgt men op 't zondagsveld de bal,
misschien is het wasdag voor de vrouwen —
en plotseling zal men de Heer aanschouwen,
Die werk en spelen stil legt, overal.

Misschien dat het een zomerdag zal zijn,
misschien ook dat hier sneeuw ligt op de landen,
of dat het herfstgoud in de zon zal branden,
of dat de lente bloesemt, rijk en rein...

Zijn komst kan zijn bij dag, maar ook bij nacht;
bij regenval of zware windgeruchten...
Wanneer verschijnt het teken in de luchten
Dat Christus komt in heerlijkheid en kracht?

Eens komt het ogenblik, dat tegelijk
de klokken blijven staan op heel de aarde...
Wie waakzaam is, wie trouw Gods Woord bewaarde,
die voert Hij binnen in Zijn tijdloos Rijk!

Uit "De Koningsdag" door Johan Hidding,
met toestemming van J.H. Kok N.V., uitg.

CALVINIST-CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone LI 5-4636 and LI 5-4023

AUDITED PAID CIRCULATION — ABC

Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $ 4.00 per year.

Published by Guardian Publishing Co. Ltd., Hamilton, Ont., on behalf of the Calvinist-Contact Publishing Association.

De Roep om Cultuur

(II)

Mr. A. P. Van Vliet, van wien wij al eerder interessante brieven in ons blad hebben gepubliceerd, heeft enkele maanden geleden een brief geschreven, waarop hij eigenlijk nimmer antwoord heeft gehad. Een tweede brief is van Mr. J. Vander Valk te Bradford, Ont. Beide brieven zijn totaal verschillend van inhoud, doch hebben niettemin veel gemeen. Het gaat er in beide om hoe onze aanwezigheid in dit land merkbaar wordt en Canada tot zegen kan zijn.

Onze lezers zullen zich misschien herinneren, dat wij in ons artikel van verleden week aandacht vroegen voor het verwijt van Rabbi Dr. Rosenberg in een der laatste nummers van Maclean's Magazine. Dr. Rosenberg gelooft niet in de vooruitgang van het christendom, ook al zou het ledental van de christelijke kerken nog meer stijgen dan tegenwoordig het geval is. Men zou, volgens Dr. Rosenberg, alleen van zulk een vooruitgang kunnen spreken als het christendom merkbare invloed op de hedendaagse cultuur zou hebben.

Wij geloven, dat deze gedachte dicht komt bij wat onze beide briefschrijvers voor ogen stond. Voor goed begrip nemen wij hier een deel van de brief van Mr. Van Vliet over:

"I am in agreement that saying faith guides thinking. Also that gained insight in the Holy Scripture can lead to the formulation of principles for the application of belief, within the various complicated situations of life. As I see it, however, these influences of faith in human reflection are not so obvious as one would expect consequently. Moreover, the difference in profundity of that faith — of doctrinal determination of it — of thinking capacity — of strings to tradition — and so many other factors, prove to be a hindrance for dogmatic unity, not only in denominational respect, but also for cultural life. Even within a certain group, say of Calvinists, differentiations are unavoidable. This view may seem sceptical, but you will grant that it is based on reality. From the latter should start every endeavour to find out points of agreement, suitable to establish a general basis for united and cooperative action, especially in the political and cultural fields, within the wide scope of christian belief.

This is a gigantic and comprehensive task, demanding high qualities in every respect. That brings up the question of leadership; not of dictatorship, nor of schism or isolation. To "look" for leaders in a "concerted effort" to promote the kingdom of God in every area, may be more fruitful than contemplation "why" there is a lack of leadership. For being on the outlook, requires activity from the bottom up, to provide a workable group of people, who is willing to cooperate as an instrumental necessity for a leader."

Wij geloven, dat Mr. Van Vliet hier vrij duidelijk zijn gedachtengang weergeeft en niemand zal willen ontkennen, dat hier steekhoudende argumenten naar voren worden gebracht.

Wanneer wij hier enkele gedachten naar voren brengen is dit niet omdat wij in de grond van de zaak met Mr. Van Vliet verschillen, maar eerder omdat wij het gevoel hebben, dat wij nog niet zijn gekomen tot een duidelijke analyse en daardoor van een in hoofdzaak gemeenschappelijk begrip over "the promotion of the Kingdom of God".

Nu is het uiteraard een onmogelijkheid om dit in een krantenartikel maar even uit de doekjes te doen. Bovendien achten wij onszelf daartoe verre van bevoegd. Over dit onderwerp zijn boeken vol geschreven. Niettemin stemmen wij Mr. Van Vliet van harte toe, dat men vaak het gevoel heeft, dat wij in onze kringen meer op zoek zijn naar de punten van verschil, dan naar de punten van overeenstemming. En als wij dan een Joodse rabbi horen zeggen, dat wij nog geen kans hebben gezien enige invloed van betekenis op de cultuur te kunnen tonen, dan mag ons dat heus wel een beetje ongerust maken.

Cultuur — daar zijn wij het toch wel over eens — is maar niet alleen zichtbaar in uitingen van kunst, zoals schilderijen en muziek en architectuur. Cultuur is toch in het kort gezegd: het volledig opdragen en wijden van het leven aan God. Daarom is cultuur ten diepste religie. Op gevaar of misverstaan te worden zouden wij zeggen, dat door het lijden en de opstanding van Christus, cultuur weer mogelijk is geworden. Dat is zo prachtig getekend in de bekende geschiedenis van de vrienden, die de lamme man door het dak voor Jezus' voeten neerlegden. Daar werd de Heiland het gebroken leven gepresenteerd, en dat gebroken leven gaat Jezus herstellen. En dan moeten eerst die zonden weg ("Zoon, uw zonden zijn u vergeven"). Als die barriere weg is, dan kan het leven worden hersteld ("Neem uw bed op en ga naar uw huis"). Het lijkt ons toe, dat wij zijn blijven steken bij dat eerste. Wij hebben er vrede mee, dat de zonden zijn vergeven, en daarmede passen wij prachtig in de "Canadian scene". Wij komen zo met niemand in botsing. Nu moet niemand zeggen, dat wij de vergeving der zonden als iets kleins of minderwaardigs bagateliseren. Als er geen vergeving der zonden was, konden wij niet eens met elkaar over deze dingen spreken. Maar zijn wij blijven stilstaan, daar waar we just vooruit moesten? Jezus wil ons leven herstellen, wil h é t leven herstellen. Hij wil dat wij onze culturele taak weer zien é n uitvoeren.

Of wij dan geen leiders nodig hebben? Wij zijn het van harte met Mr. Van Vliet eens. We hebben er dringend behoefte aan. Maar wij mogen er niet op wachten. Er is helemaal geen reden dat wij niet zelf aan de gang zouden kunnen gaan. En dat kan toch? Als iemand muzikaal is, dan moet hij toch beseffen, dat God (mogen wij dat zo even zeggen?) dat God veel muzikaler is, doch dat God hem iets daarvan gegeven heeft. Dan moet die muzikale mens dat talent volledig en volkomen wijden aan God. Dat is cultuur.

Maar met hetzelfde recht en met dezelfde klemtoon, kunnen wij zeggen, dat als iemand goed timmeren kan, dat een kundigheid is die God hem gegeven heeft. God is veel kundiger, maar Hij heeft hem iets daarvan gegeven. Dat "iets", die kundigheid moet dan Hem gewijd worden, er moet een sterke begeerte achter zitten die kundigheid voor God te gebruiken, al is het in een doodgewone reparatie van een doodgewoon huis. Maar het is cultuur! En in die cultuur kunnen wij allemaal, elke dag bezig zijn. Daar hebben we geen leiders voor nodig en zulk een christelijk leven past heus wel in de "Canadian scene".

Wij raken hier al even aan wat Mr. Vander Valk, de tweede briefschrijver, onder meer in zijn brief aanhaalt. Er worden in diezelfde brief veel meer onderwerpen aangeroerd, die hier onmogelijk allemaal behandeld kunnen worden. Maar één vraag komt bij Mr. Vander Valk telkens weer naar voren: Isoleren wij ons zelf niet teveel van het Canadese leven met onze beschouwingen en opvattingen?

Die vraag is al eens eerder gesteld en wij geven toe dat het er soms de schijn van heeft. Wij hebben "eigen" kerken en "eigen" scholen, een "eigen" vakbeweging en zo mogelijk een "eigen" politieke partij. Toch menen wij met de geachte correspondent van mening te moeten verschillen, indien hij schrijft: "...if any headway is to be made here, more assimilation is absolutely necessary." Indien deze assimilatie of gelijkschakeling zou betekenen, dat wij eigen opvatting moeten loslaten en moeten opgaan in de gangbare gedachtengang, dan geloven wij, dat dit nu juist niet moet gebeuren. Natuurlijk het gevaar is dan groot, dat wij onszelf gaan verheffen, en dit wordt ons dan ook meermalen verweten.

Wij zien het wel als onze taak dat wij moeten integreren, dat wij dus een wezenlijk bestanddeel van het Canadese volk moeten worden. Dit proces behoeft trouwens niet meer te beginnen, dat is al verder doorgewerkt, dan men ogenschijnlijk zou zeggen.

We hebben echter onze levensopvatting, onze cultuuropdracht, niet omdat wij Nederlanders van geboorte zijn. Wij hebben die, omdat wij er grondig van overtuigd zijn, dat zij bij ons christen-zijn behoort. Het is daarom wel mogelijk dat wij niet overal en altijd om die levensopvatting gewaardeerd worden, hetzij uit verzet, hetzij uit verkeerd begrip. Misschien is daarin iets van de smaadheid, die wij om Christus' wil moeten dragen. Als wij die smaadheid dan maar ontvangen omdat wij christen zijn, en niet vanwege onze koppigheid of eigenwijsheid.

Wie zijn daarin nu onze leiders? Misschien denken wij met deze vraag teveel nationaal. Misschien zit de leiding vlak naast ons in de kerk. Misschien komt de leiding wel voort uit degene die de roep om cultuur horen, verstaan en doorgeven.

D. F.

ON YOUR WAY

JESUS THE NAZARENE

He shall be called a Nazarene. Matth. 2:23b.

This text and the preceding verses tell us that Jesus has become a Nazarene according to the clear will of God. The story shows that it must be and that it could not be otherwise: Jesus must be our Saviour as a Nazarene. But it is not easy to accept this truth.

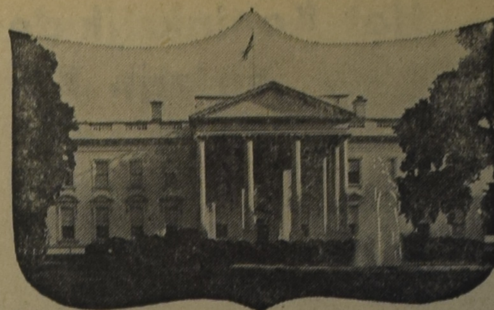
When Jesus was thirty years old, He began to be well-known in Israel but at that moment everybody had forgotten that He was born in Bethlehem. He became known among the people as Jesus of Nazareth. But the result was, that this same name became a terrible argument against Him. People would not believe that He was the Savior, because the true Messiah would come from Bethlehem.

Oh, the Lord did not make it easy for men. Faith is not for sale! It is no merchandize in the world, but it is the gift of God. The gospel cannot be found lying in the streets! People do not eagerly reach for it — they stumble over it. Why should this Jesus be the only truth? Why not Mohammed? Why not Buddha? Why not another one? There is so very much against Jesus, when you come to think of it. And there is even more against the Word of Jesus, given in the Scriptures. And all is opposition against the people of Jesus, His church, that gathering of sinful people. Outwardly, there is nothing attractive found in it.

All this is contained, mightily and emphatically in the one expression "Jesus the Nazarene". It was used to shout after Him, to grieve Him bitterly. It was the superscription above the cross as a public demonstration that this Jesus was no Redeemer at all. Even among His own disciples sometimes strong doubt originated: "Is He the Christ or do we look for another?" "Can any good come out of Nazareth?" "Was not Messiah to come out of Bethlehem?" But the song of angels had died away long ago and of Bethlehem and the worship of the wise men, nobody had spoken for thirty years.

We must remember that Jesus can not be found as a result of our seeking. We have to believe in Him, but only in obedience to His Word. Blessed is he who shall not be offended in Him. We preach Christ crucified, unto the Jews a stumblingblock and unto the Greeks foolishness but unto them which are called Christ, the power of God and the wisdom of God. And what about you? Do you believe that Jesus the Nazarene is the only Saviour, your Lord and King?

F. Guillaume.

Een Nieuwe President

VESTIGT DE OGEN DER GEHELE WERELD OP ZICH

20 Januari was de grote dag in de Verenigde Staten van Amerika. Op die dag legde ex-President Eisenhower zijn taak neer en betrok President John Kennedy het Witte Huis.

In voorzichtige en welgekozen woorden heeft Mr. Kennedy zijn intrede gedaan. Wij geven hieronder een samenvatting van wat de President bij zijn ambtsaanvaarding heeft gezegd:

President Kennedy begon met er op te wijzen, dat het niet een partij-overwinning was, maar de overwinning van de vrijheid, waarvoor de voorvaders reeds gestreden hadden. Daarop was de eed gericht, die hij voor de natie en voor de Almachtige God had gezworen.

De wereld is sterk veranderd. Thans houdt de mensheid de macht in haar handen om menselijke armoede op te heffen, maar tevens de macht om het mensdom te verdoen. Maar wat niet veranderd is, is het geloof dat deze machten niet ontleend worden aan de goedgunstigheid van de staat, maar uit de hand van God.

Mr. Kennedy wees er op dat het Amerikaanse volk zich altijd geroepen achtte en zich ook thans geroepen acht op de bres te staan voor de menselijke rechten, vooral in deze tijd, nu deze rechten langzaam maar gestadig worden ondermijnd.

De President riep op tot grote samenwerking, waardoor veel bereikt kan worden. Speciaal richtte hij zich tot de nieuwe staten, wier vrijheid naar het inzicht van de V.S. ongeschonden moet blijven. Het zal niet zo mogen zijn, aldus de President, dat een vorm van koloniaal toezicht zal worden vervangen door een ijzeren tyrannie.

Speciale hulp zegde hij toe aan die gebieden, die zich aan de greep van de armoede trachten te ontrukken. Indien de vrije wereld de vele armen niet zal kunnen helpen, dan zal zij ook niet de weinigen die rijk zijn te hulp kunnen komen, aldus de President.

Op de staten van Midden- en Zuid-Amerika werd een beroep gedaan voor nauwe samenwerking. Aan de vrije volken en vrije regeringen werd hulp toegezegd in het overwinnen van armoede. De V.S. zullen met hun buren samenwerken om agressie en ondermijning tegen te staan en iedere macht moet weten, dat het Westelijk halfrond baas in eigen huis wenst te blijven.

Aan de vergadering van de Verenigde Naties werd opnieuw volledige steun toegezegd. En aan het adres van degenen, die zich als tegenstander van de V.S. zouden willen opwerpen werd het advies gegeven opnieuw naar de mogelijkheid van vrede te zoeken, voordat de zwarte machten van vernieling, die door de wetenschap zijn opgeroepen, zich over het mensdom zouden uitstorten.

Alleen wanneer de doeltreffendheid van de wapenen buiten twijfel is, zal het buiten twijfel zijn, dat deze wapenen ongebruikt zullen blijven, aldus de President.

Niettemin deed de President een ernstig en dringend beroep op allen om de wonderen der techniek en niet haar dreiging te gebruiken. Al is het niet te verwezenlijken in honderd jaar, of duizend jaar, de President moedigde aan in ieder geval een begin te maken met wapencontrole.

Er zijn slechts enkele generaties in de lange wereldhistorie geweest, aldus de President, wien het gegeven was de vrijheid te verdedigen, wanneer het gevaar het grootst was. "Voor deze verantwoordelijkheid schrik ik niet terug, ik begroet haar eerder. De wilskracht, het geloof en de toewijding, die wij aan deze poging willen geven, zal ons land en allen die het dienen, verlichten en de gloed van dit vuur zal waarlijk de wereld verlichten. Vraag niet wat uw land voor u kan doen, vraag wat u kunt doen voor uw land," aldus Mr. Kennedy.

De President besloot zijn rede met deze woorden: "Met een goed geweten als onze enige beloning, met de geschiedenis als de uiteindelijke beoordeler van onze daden, laat ons voortgaan om het land, dat we liefhebben, te leiden, biddende om Zijn zegen en Zijn hulp, in de wetenschap dat hier op aarde God's werk waarlijk ons eigen werk moet zijn."

Het Koninkrijk der hemelen en zijn Koning

door Prof. S. U. ZUIDEMA

II.

Aan deze Christocratie wordt geen recht gedaan, indien men misschien wel ruimte laat voor de veronderstelling van een eindeloosheid van het voortbestaan van ons menselijk geslacht, maar in elk geval de radicale tijdelijkheid en sterfelijkheid van de mens leert. Want Zijn heerschappij houdt mede in, dat Hij "de sleutels heeft van hel en graf", en "dood geweest is, maar nu leeft in alle eeuwigheid".

Men heeft wel geprobeerd, om de Bijbelse leer der laatste dingen te interpreteren in wat men de "bovenhistorische eschatologie" noemt. Hieronder wordt dan verstaan, dat de tijdelijkheid waarin wij leven, midden in deze tijdelijkheid a.h.w. door de "eeuwigheid" van wat aan deze tijdelijkheid te boven gaat, door een verbinding met het "geheel andere" a.h.w. wordt opengestoten naar het transcedente, zodat wij in de tijd meer dan de tijd, in de vergankelijkheid meer dan de vergankelijkheid gaan beleven. Maar voorwaarde voor deze "eschatologie" blijft de vergankelijkheid en het vergaan zelve. Tegelijk met het einde van eigen individueel bestaan in deze vergankelijke wereld neemt dan ook de mogelijkheid van zulk een transcendering in de richting op "het eeuwige", van zulk een contact met het eeuwige, radicaal een einde. Hoe hooggestemd men dan ook over deze "eeuwigheid in de tijd" mag spreken, deze eeuwigheid in de tijd ontkomt niet aan de vergankelijkheid van al wat bestaat. Ik meen zelfs te moge zeggen, dat deze leer van de eeuwigheid in de tijd juist daarom in onze tijd zulk een beduidende invloed heeft kunnen krijgen, omdat zij de leer van de volslagen sterfelijkheid van de mens niet aantast, maar vooronderstelt en zelfs sanctioneert.

De hemel kan in dit licht dan ook enkel "de hemel op aarde" zijn, en het Koninkrijk der hemelen is, in Bijbelse termen gesproken, tot "deze tegenwoordige wereld" beperkt.

Het is begrijpelijk, dat bij deze visie er ook geen sprake kan zijn van de Opstanding van Jezus Christus uit de doden en, dat de duidelijke zin van de Openbaringswoorden "Ik heb de sleutelen van hel en graf" wordt verduisterd, door hun inhoud b.v. als mythisch kleed weg te interpreteren en te vervangen door de nieuwe mythe van de eeuwigheid, die loodrecht op de tijd staat, en die voor geen mens meer iets kan betekenen, wanneer hij aan de ontbinding door de dood is prijsgegeven.

Men moet toch goed weten, wat men doet, indien men op deze manier de Heilige Schrift zegt te vertolken. Want het Bijbels getuigenis is op deze wijze prijs gegeven aan het "openbaringslicht", dat de moderne mens over de Bijbel verspreidt, en deze moderne mens heeft zichzelf het recht gegeven, om ook daar, waar Schriftverklaring met Schriftverklaring zich er tegen verzet, over te gaan tot Schriftverklaring tegen de eigen Schriftverklaring in en vanuit een nieuwe verklaring, die van buiten aan de Schrift wordt opgedrongen. De wijze, waarop Bultmann met de Heilige Schrift omgaat, geeft hiervan een goed en waarschuwend voorbeeld. Uiteindelijk steekt hij zijn licht op bij een bepaalde mensconceptie, die hij bij Heidegger vond, om dan voorts de Heilige Schrift naar deze conceptie te interpreteren. Hier is Heidegger koning, en Schriftbeschouwing met Christusbeschouwing aan Heideggers modern neopaganisme onderworpen.

Daarentegen kan onbevangen en onvooringenomen Schriftlezing niets anders opleveren, dan dat de Christus naar de Schriften opgestaan uit de doden, en dat Hij de Heer is van deze en de toekomende wereld.

In Christus gaat ons het venster open op de toekomende wereld, en in Christus wordt ons ook de intrede in deze toekomende wereld verzekerd.

Hij, Die de sleutels heeft over dood en graf, is de Opstanding en het Leven. De dood zal verslonden worden tot overwinning, en de laatste vijand, die door Christus vernietigd zal worden, is de dood.

Deze dood is onze en Zijn vijand. Want hij betekent een scheiding tussen de liefde Gods in Christus Jezus en de Zijnen, en daarmede een beknotting van Zijn Koningsheerschappij over ons. En al gaat deze vernietiging van de doodsheerschappij over ons onze verbeelding te boven, waaraan ontlenen wij het recht, om Christus' heerschappij te begrenzen met de perken van onze verbeeldingsmacht? Zulk een begrenzing tast Zijn "Ik ben" in de wortel aan, en onderwerpt het aan: "Wij worden en vergaan".

Voor de moderne mens, die al meer aan de waan der vergankelijkheid van de mens gewend geraakt, en die zelfs morele argumenten naar voren schuift, om het geloof in een Christus, Die de Zijnen aan de doodsmacht ontrukt, aan te vechten, wordt het al moeilijker, ook nog maar naar het Evangelie van deze Koningsmacht van Christus te willen duisteren. Hij sluit zich in zijn vergankelijkheid op en af, en pantsert zich tegen het Evangelie van Christus' Koningschap, waarin de Opstanding en het Leven besloten zijn, met een leer als van de bovenhistorische eschatologie. Men moet wel bedenken, dat deze leer een variant is op de visie van de totale vergankelijkheid van de mens, en dat, indien men de Bijbelse openbaring omtrent Christus als de Heer binnen deze leer opsluit deze heerschappij van Christus het af moet leggen tegen de heerschappij der vergankelijkheid: een tegenmacht, waarvoor zelfs Christus het hoofd zou moeten buigen. Wat blijft er zo over van Zijn: "Ik ben"?

In onze tijd zal dan ook de belijdenis van Christus als Koning niet het minst verzet vinden vanuit deze vergankelijkheidsverabsolutering. Maar aan de andere kant zal het Evangelie van Christus' Koningschap des te meer een evangelie zijn, dat ons openbaart wat geen mens bedenken kon, en wat ons bevrijdt uit een dienstbaarheid, waarvan in de Bijbel met zulk een hoge blijdschap wordt gesproken: "Christus, Die door de dood teniet gedaan heeft die het geweld van de dood had, dat is de duivel, en Die verlossen zou al degenen, die met vreze des doods door al hun leven aan de dienstbaarheid onderworpen waren" (Hebr. 2 : 14, 15).

In Christus' heerschappij ontmoeten wij déze én de toekomende eeuw, omdat wij in Hem vinden Degene, "Die gisteren en heden dezelfde is en tot in alle eeuwigheid".

Overeenkomstig het Bijbels getuigenis is het Koningschap van Christus exclusief, en deze exclusiviteit deelt zich ook mede aan Zijn verlossende arbeid. Christus wist en sprak Zelf van uitverkiezing en van Gods uitverkorenen, en Hij zag een grens aan de expansie van Zijn heerschappij in het welbehagen des Vaders. Het evangelie van het Koninkrijk blijft verborgen voor de "wijzen en verstandigen" en wordt enkele geopenbaard aan "de kinderen". Hij spreekt van degenen, die de Vader aan Hem gegeven heeft en die door de Vader "getrokken worden". En eschatologisch weet Hij van hemel en hel, en van een nieuwe aarde en nieuwe hemel, waarop alleen de verlosten en vrijgekochten des Heren zullen wonen.

Hier is geen sprake van ras-, klasse- of standen-discriminatie maar hier wordt ons evenmin een mensheidsideaal gepredikt, zodat men in Christus van een universele goddelijke "medemenselijkheid" zou mogen spreken. Het Nieuwe Testament leert ons, dat God liefde is. Maar het voegt er in één adem aan toe, dat "de liefde Gods ons hierin is geopenbaard, dat God Zijn Zoon naar deze wereld gezonden heeft tot een verzoening voor onze zonden" (1 Joh. 4 : 9, 10). En Christus zelf commentarieert eigen komst met de woorden, dat Hij gekomen is, opdat allen, die in Hem geloven, door Hem behouden zullen worden" (Joh. 3 : 16).

Dwars tegen deze Bijbelse Openbaring van het Koningschap en het Koninkrijk van Christus staat het moralistisch humaniteitsideaal, dat hoogstens van een goddelijke pedagogiek wil weten maar dat deze pedagogiek als "Erziehung des Menschengeschlechts" laat beheersen door een moralistisch mondigheidsideaal, waarnaar geloofd wordt en gestreefd wordt naar een wereldbroederschap en wereldeenheid, waarin mens en mensheid op eigen benen staan, en in autonome zelfwetgeving vrijheid, gelijkheid en wereld-broederschap aan elkaar ten geschenke geven.

Deze droom droomt de Bijbel niet, en deze droom onderschat de macht der zonde en van het rijk van de duivel zoals het ook de verlossende en enige macht van het Koningschap van Christus miskent. Maar de pogingen om de plaats en betekenis van het Koningschap van Christus aan deze humaniteitsreligie ondergeschikt te maken, en er a.h.w. in te passen, beheersen onze tijd. Ze worden steeds gekenmerkt door een miskenning van de ernst en diepte van de val in de zonde en de koningsheerschappij der zonde in het mensenleven, en tegelijkertijd door een hierop noodzakelijk volgende miskenning van de eigenlijke aard van Christus' verlossende heerschappij. Zonde en oordeel zijn door Christus, en door Christus alleen serieus genomen, en niemand kan het Koningschap van Christus serieus nemen, wanneer hij niet ziet, dat Christus gekomen is "om de werken van de duivel te verbreken", een bovenmenselijke taak.

Hiermede hangt samen, dat in het Koningschap van Christus de almachtige God eigen werk serieus neemt, en Zichzelf handhaaft door Zijn trouw aan Zijn Woord en werk. In Christus' Koningschap is inherent het: "tot heerlijkheid en eer van God den Vader". De mens is buiten deze bestemming en buiten de dienstbaarheid aan deze bestemming in zichzelf niets, en minder dan niet, en alle humaniteitsreligie, die zich niet door deze bestemming wil laten bepalen, is de religie van een waanvoorstelling, die van de "waarde" der menselijke persoonlijkheid en der mensheid droomt alsof deze enig bestand of enige zin zou hebben buiten de "waarde" van het Koninkrijk Gods en Zijn gerechtigheid.

De religie van een waanvoorstelling! En van de praktijk, die er uit voortvloeit en die naar de macht grijpt, niet alleen in de wereld van het denken, maar in de totaliteit van 's mensen bestaan. We behoeven niet uitsluitend naar het communisme en zijn "heil" onze ogen te wenden, om aan de weet te komen, waartoe humaniteitsreligie verleidt, en welke afgronden er dan open gaan. Men moet door deze waanvoorstelling heenbreken, om van Christus te kunnen leren bidden: "en verlos ons van de boze!"

Dit houdt niet minder in, dan dat ons door Christus de staar gelicht moet worden, en wij "verlichte ogen des verstands" moeten verkregen hebben, om te zien, waar de beslissingen vallen en waar de fronten zijn, omdat men door een waan moet zijn heen gebroken, en van een waan verlost. Een waan, die zelfs de antithese tussen humaniteitsreligie en Koningschap van Christus verdoezelt, terwijl hij tegelijkertijd aan degenen, die door Christus' Koningsmacht verlost zijn, de antithese thuis bezorgt.

Nu moet ik U een confessie doen. Ik ben n.l. geneigd, om alles te verscheuren, wat ik neerschreef en U nu voordraag, en om het naar de prullemand te verwijzen. Want al die woorden kijken mij aan als grote woorden, als woorden, die mij als nietig mens niet passen; als woorden, die mij omver kegelen, als een torenbouw van Babel die ineen stort. Ik kan, door de ongelovige tot verantwoording geroepen, niet één er van verdedigen, en niet één er van waar maken. Ze maken me verlegen tot in het diepst van mijn ziel, en ze vragen mij: Wie ben jij eigenlijk, en wat wil jij? Ja, voorzover er in mij zelf een zekere verstandhouding met mij zelf is, dan nog gaan ze stuk voor stuk deze verstandhouding met me zelf te boven, en heb ik het gevoel, dat ik er als door een zandlawine zelf onder bedolven raak. Ook al zouden ze door mij in diepe ootmoed zijn neergeschreven, dan nog kunnen ze onmiddellijk daarna door mij in hoogmoed worden gelezen, en als een poging tot zelfhandhaving worden bedoeld en met klem geponeerd.

Ik weet niet, hoe hier onder weg te komen, en hoe met dit getuigenis de wereld in te gaan, dan alleen doordat ik in het Woord des Heren gelezen heb, en ik mij bij de voortduur laat zeggen: "De Here (Jezus) nu is de Geest, en waar de Geest des Heren is, daar is vrijheid. En hier onmiddellijk bij gevoegd: "Niemand kan zeggen dat Jezus de Here is, dan door de Heilige Geest".

Natuurlijk "kan" ik wel zeggen dat Jezus de Here is, en niet door de Heilige Geest. En natuurlijk kunnen wij allen dit wel zeggen. Maar zeggen en zeggen is twee. En waar staan wij, als wij het zeggen? Zullen we het even bewijzen? Even verdedigen? Even uitspelen tegen anderen? Zullen wij onze orthodoxie er eens even mee bewijzen? En wat dan nog? Wat daarmee bereikt, en wat daarmede gepresteerd? Niets anders, dan dat wij een ongoddelijk spel spelen met wat alleen de Heilige Geest ons kan "laten" zeggen, en wat dan wel zeker boven onze macht en boven onze toewijding, boven ons karakter en boven onze organisatie, boven onze denkkracht en boven onze argumentatie ligt.

Daarom ben ik zo verlegen met wat ik geschreven heb, en daarom kijken die zinnen mij aan. Het is alleen in het boven-individuele "ambt" van de gelovigen, en in het zichzelf kwijtraken aan dit ambt, in een roeping en geroepenheid, die van boven is, en die van "binnen" werkt door "de zalving met de Heilige Geest" dat wat ik gezegd heb, mij niet meer vreemd is, mij zelfs eigen is, zodat ik het alles toch weer zou zeggen, ja, ik niets liever zeg dan: Jezus is Koning, Hij is mijn Koning, Hij is mijn Here Jezus, en Hij is de Heer der Heren en de Koning der Koningen; dat ik innig liefheb wat in de Bijbel mij over Christus geopenbaard wordt, en dat ik niets er van zou kunnen missen. Dan kan ik heterodoxie niet verdragen, en dan kan ik best verdragen, dat heterodoxie mij niet kan verdragen: als het meer niet is. Als Jezus Christus mij maar draagt en verdraagt! Ook in die afschuwelijke vorm van orthodoxie, die de heilswaarheden verkoopt als koeien, behandelt als wiskundesommen, en die inmiddels van geen aanbidding weet en van geen zweren bij de naam van Jezus alleen, maar die bij eigen orthodoxie zweert; hoe licht en hoe vaak verval ik er in!.

En ook van dit "getuigenis" kan men met recht zeggen, dat het niet meer dan een cirkelredenering is, en alle bewijskracht mist. Graag stem ik in. Zelf zou ik het nog eerder willen zeggen dan voordat elk tegenstander het op zijn lippen neemt. Omdat deze "schijn" niet doorbroken kan worden, en de Heilige Geest met mijn onheilige zomin als met mijn heilige geest samenvalt. En omdat ons getuigen en belijden zichzelf veroordeelt en ter aarde valt, als het ons er niet toe brengt en drijft, te bidden: Kom, Here Jezus, Kom haastig!

Soms ben ik dan ook geneigd, om het maar eens heel eenzijdig te zeggen, en uit te spreken, dat het Koningschap van Christus gestalte neemt in ons gebed om de komst van onze Heer, en pas vanuit die gestalte als met terugwerkende kracht ons tot "orthodox" belijden en beleven kan voeren, dat niet in zichzelf verstikt, niet met zichzelf samenvalt, en dat niet zowel voor de hemel als voor de wereld, die Jezus niet als Heer eerbiedigen, een gesloten boek blijft.

Maranatha!

Onder de SCHEMERLAMP

Beste Lezeressen,

Het is wel een beetje aan de late kant, maar ik wil U allen nog een heel gelukkig 1961 toewensen! U hebt misschien gedacht (opgelucht of verdrietig) dat Saskia weer in de oude doos teruggestapt was en van het toneel verdwenen. Niets is minder waar, ze is na een korte afwezigheid weer op haar post teruggekeerd en hoopt U ook dit jaar te ontmoeten onder de Schemerlamp.

Voor nieuwe abonnees wil ik graag even vermelden, wat de bedoeling van deze rubriek is. Elke lezeres (en eventueel ook lezer!) wordt uitgenodigd deel te nemen aan ons gesprek. Indien U met iets zit of een bepaald onderwerp aan de orde wilt stellen, aarzel dan niet, maar klim in de pen. Bent U het niet met ons eens, laat van U horen. Uw naam wordt hier niet vermeldt, slechts een letter of schuilnaam. Alle brieven zijn welkom en te adresseren aan "De Schemerlamp", % Calvinist-Contact.

Mrs. D. zond me onlangs een stukje toe, dat ze uit Elsevier geknipt had en dat ze graag hier besproken wil zien. Het is geschreven door Harriet Freezer en heet "Dierbare kleine paadjes". Ik neem er enkele gedeelten uit over:

"Wat ik in Canada het meeste miste, waren de paadjes. In Europa zijn we gewend aan een dicht netwerk van paden en wegen overal. We wandelen langs velden en weilanden op paadjes, verkennen weggetjes, die als spinnewebben over de hei liggen, we lopen langs karresporen door het bos of nemen fietspaden en grintwegen. Tenslotte zijn er dan ook nog de autosnelwegen. Dat is door de eeuwen heen zo gegroeid en het land ligt daardoor open. Het is getemd, bereikbaar.

We vinden dat doodgewoon, totdat we in Canada komen. Want daar zijn alleen maar autowegen, die voor het verkeer zorgen, brede of smalle wegen, maar alleen voor de auto. Bossen langs de weg en heuvels in de verte staan er alleen als decoratie. Je mag er naar kijken, maar je kunt er nergens in. En toen ik daar langs al die ontoegankelijke schoonheid vloog, begreep ik voor het eerst wat het zeggen wil: "in cultuur brengen". Europa was in cultuur gebracht tegenover deze onverkendheid. De kleine paadjes waren de cultuur!

Sinds ik dat ontdekte, kijk ik die kleine paadjes met heel andere ogen aan. En ik vind ze nu ook op ieder gebied .... De weerklank en echo, die kunst en wetenschap vinden — belangstelling en ontwikkeling van een heel volk, studie, verenigingsleven, amateurisme, persoonlijke prestaties en liefhebberijen, dat hele warnet van paden en weggetjes, waarop je kunt verkennen, drentelen en kiezen, dat vormt samen de cultuur van een land.

.... En ieder mens moet ook zijn eigen kleine paadjes hebben. Wie zich maar met één ding bezig houdt, leeft op de grote snelweg en vliegt overal langs. Pas wie ook eens stil kan staan om rond te kijken, wie dwaalt in allerlei gedachten en interessen, die brengt zichzelf in cultuur."

We mogen Mrs. D. wel bedanken, dat ze dit artikeltje onder onze aandacht gebracht heeft, want het is zeer zeker voor immigranten de moeite waard om te overdenken. Hoe komt het, dat zovelen onder ons, zelfs nadat ze tien, twaalf jaar in Canada wonen en uiterlijk helemaal ingeburgerd zijn, toch innerlijk vreemd blijven aan dit land? Dit misschien, zonder dat ze het zichzelf bekennen willen?

Het komt doordat ze — om met Harriet te spreken — op de grote snelweg leefden. Ze hebben het zo druk met hun belangen en zorgen in het eigen kringetje. Ze doen hun best om hier zo vlug mogelijk vooruit te komen. Ze trachten hun idealen te verwezenlijken, materieel, kerkelijk enz. Zo te zien, zijn het geslaagde immigranten, maar....

Ja, wie even dieper dan de buitenkant kijkt, bespeurt dat ze na al die succesvolle jaren en nadat ze zich zo goed "aangepast" hebben en terwijl ze nu behoorlijk Engels spreken, ze toch nog maar een bedroefd beetje meer van hun tweede vaderland weten, dan op de dag, dat ze aan wal stapten. Ze hebben nooit gedrenteld en verkend langs de kleine paadjes, ze hebben nooit stil gestaan om rond te kijken. Ze vlogen langs de highway met een vaart van 80 mijl en het gevolg is, dat ze nog steeds vreemdelingen zijn in een vreemd land.

Dit is me wel heel duidelijk geworden in het afgelopen jaar, toen verscheidene gezinnen naar Nederland terugkeerden. Een enkele ging na korte tijd, omdat hij ontdekte, dat zijn besluit om te emigreren een vergissing was geweest. De meerderheid had echter vijf jaren en langer in Canada gewoond en ging niet terug om materiële redenen, maar omdat men zoveel op Canada aan te merken had. Misschien hebt U ze ook horen praten: er was hier geen gezelligheid, geen warmte, geen cultuur, geen behoorlijk onderwijs enz. enz. Dit was te lang en dat was te breed. Hun devies was: Holland bovenal, of Fryslân boppe!

Nu wil ik om de drommel niet beweren, dat Canada een paradijs op aarde is. En wáár vind je dat?

Canada — "homeland" van onze kinderen

Ook wilt U wel in het oog houden, dat Nederland me — ondanks het Canadese burgerschap — zeer na aan het hart ligt. Maar wanneer ik immigranten, die zich hier een goed bestaan verworven hadden, met een bom duiten naar Holland zag terugkeren onder het zingen van zulke klaagliederen, dan kreeg ik zin om ze stevig door elkaar te schudden. Wat hadden ze voor moeite gedaan om dit land op zijn eigen verdiensten en schoonheden te waarderen?

Niemand, die zijn vaderland voorgoed verlaat, mag verwachten, dat hij datzelfde vaderland terugvindt aan de andere kant van de oceaan. Canada is Canada en geen Nederland. Het is wonderlijk, hoeveel mensen moeite hebben om dit simpele feit te aanvaarden. Het zou natuurlijk zijn, als we alle mooie en goede dingen van ons oude land konden combineren met de voordelen van de Canadese levenswijze, maar helaas, dat gaat slechts in zeer beperkte mate.

De onwil om deze waarheid-alseen-koe te aanvaarden is in de grond de reden, waarom zoveel "geslaagde" immigranten toch mislukt zijn. En hoe hard het ook klinkt: ze hebben dit aan zichzelf te wijten. Geen mens kan hen uit deze narigheid helpen, ze kunnen alleen zichzelf helpen.

U vindt, dat ik nu blijk geef van een sombere kijk op de situatie, dat het heus zo erg niet is? Luister. Men heeft al dikwijls tegen me gezegd: "Je moest eens weten, hoeveel van onze mensen weer terug zouden gaan, als ze de kans hadden. Er zijn lui bij, die willen wel op de knieën terug kruipen ...." Jammer, dat we niet in staat zijn om na te gaan in hoeverre deze bewering juist is. Het is echter mijn ervaring, dat er wel waarheid in schuilt.

Hoe kan een immigrant zichzelf helpen? Door zich net zo intens en oprecht voor Canada te interesseren, als hij dat vroeger voor Nederland deed. Dus door zichzelf "in cultuur te brengen". Dat is niet zo gemakkelijk. Want dan zijn we niet klaar met onze aanpassing aan de gewoonten van dit land en het behoorlijk spreken van de Engelse taal. Dan zijn we niet klaar met elke avond de krant te lezen.

Nee, dan moeten we onze aardrijkskunde oppoetsen, zodat we weten waar Brandon of Swift Current ligt, wanneer dat in het nieuws komt. (Even goed als we dat vroeger van Apeldoorn wisten.) Dan moeten we de geschiedenis van ons land bestuderen, zodat we iets weten van Jacques Cartier, de Hudson's Bay Company en de veldslag in de Plains of Abraham. (Zoals we vroeger iets wisten van

(Vervolg op pag. 6)

ANNEKE JANS

Door

P. J. RISSEEUW

Een roman uit de jaren toen New York nog Nieuw Amsterdam was

KORTE INHOUD: Anneke Jans is na de dood van haar eerste man hertrouwd met de predikant Bogardus, wiens leven ze deelde temidden van zelfzuchtige kolonisten en vijandige Indianen in de 17de eeuwse kolonisatie van Amerika. Maar ze werd opnieuw weduwe toen dominee Bogardus schipbreuk leed op een tocht naar Holland. Ze verhuist van Nieuw Amsterdam naar Rensselearswijck, waar zij Brant van Slichtenhorst ontmoet die het bestuur voert. Brant komt in conflict met Pieter Stuyvesant de directeur-generaal van Nieuw Nederland.

(49)

Over één onderwerp hadden wij tijdens moeders bezoek pijnlijk gezwegen en wij hadden ons wel gewacht het aan te roeren. Op het Lange Eiland zat nog steeds Brant van Slichtenhorst zijn rekeningen op te maken.

Toen in '52 de pachters zagen dat Koppige Piet het fort Oranje en Bevenwijck had verenigd tot één rechtsgebied, hadden zij hun kans waargenomen.

Van Slichtenhorst was plotseling in gijzeling gezet en naar Manhattan overgebracht. Een gijzeling die 18 maanden zou duren. Juist tijdens moeders bezoek riep hij zijn schuldeisers op om zijn particuliere zaken te regelen aleer hij naar Nederland vertrok. Ik had hem eenmaal bezocht. Hij vertelde mij dat hij dertien duizend gulden van de Patroonskolonie had te vorderen. Hij zat daar, in de steek gelaten door zijn vroegere patroons, die reeds lang hadden bemerkt dat zij meer voordeel konden behalen door Pieter Stuyvesant naar de ogen te zien.

Het was, sinds Van Slichtenhorst uit Beverwijck was vertrokken alles pais en vree tussen de patroonskolonie en Nieuw Amsterdam. Maar ik mocht Van Slichtenhorst geen ongelijk geven toen hij zich bij mij beklaagde dat men bij zijn komst in de kolonie aan de patroon nog geen rotte mispel zou hebben willen borgen.

Deze man was verteerd door zijn ijver, zijn eerzucht en door zijn drift.

Hij heeft het voor een ander klaargemaakt, zei Hans tegen mij. En zo was het. Hij kreeg bij zijn vertrek het heilige kruis na. Men was van hem af.

Maar toen bekend werd dat hij boeldag zou houden, stond op een morgen plotseling de zoon van Apien voor mij met een brief van mijn broer Jan, die mij het verzoek van moeder overbracht of ik een aandenken uit de boedel voor haar wilde kopen.

Ik vond het een vreemd verzoek.

Toch geloof ik dat er meer tussen moeder en hem is voorgevallen dan wij ooit zullen weten.

Waarom wilde moeder een aandenken?

Ik ging zelf naar het Lange Eiland om de boedel te bezien, doch het was niet veel. Immers had hij het voornaamste achtergelaten in Bevenwijck, waar zijn kinderen woonden. In het huis dat hij had gehuurd vond ik twee tafels (een waaraan men 't nachtmaal uitdeelt), een baktrog, schalen, gewichten, brandijzers en een brouwketeltje. Er was ook een boek van Hugo de Groot: Inleiding tot de Hollandse rechtsgeleerdheid, een blauw schrijfboek en een cijferboek.

Ik zocht twee mooie brandijzers uit — een voor mij en een voor moeder. Ook kocht ik een paar schalen, want ik wilde niet met lege handen vertrekken.

Maar wat ik niet wist, hoorde ik na negen jaar — ik hoorde het voor 't eerst, toen ik uit moeders kist een ivoren kist een ivoren doosje opdiepte.

— En wat is dit Anneke Jans? zei ik. Zonder dat ik er erg in had zei ik: Anneke Jans.

— Het is van die Geldersman — van Brant van Slichtenhorst, zei moeder. — Hij liet het mij bezorgen. Ik heb die speld nooit gedragen, Sara....

— Maar waarom niet, moeder? vroeg ik verbaasd.

— Och kind — zei ze. — Och kind....

Ze schudde haar grijze hoofd.

Arm moedertje — laat ik je niet plagen, dacht ik.

— Wat moet er met die speld gebeuren, moeder?

— Geef hem aan Anneke Schaets, fluisterde ze.

— Ik zal het doen, moeder, zei ik. En weer stond ik voor een raadsel. Wat weet ik eigenlijk van mijn moeder? En van haar verborgen gedachten? Nu iedereen kwaad spreekt van Anneke Schaets, geeft moeder haar een gouden speld.

Naarmate moeder haar krachten voelde afnemen begon zij meer over haar testament te praten. Soms was het of zij met haar ogen afscheid nam van alles wat binnen haar gezichtskring viel waar te nemen. Zij keek aandachtig naar de vuurplaat met de tegels met bijbelse voorstellingen, die ons zo bekend waren uit onze kinderjaren. Het liefst was mij de voorstelling van de Barmhartige Samaritaan.

De koperen vuurtangen glommenn. Zij keek vaak naar haar stoel met de hoge rechte rug en de koperen nagels — die bezat zij reeds op De Laetsburg.

Een enkele maal sprak zij haar bezorgdheid uit over de verdeling der nalatenschap.

— Het Chinese porselein moet jij nemen, Sara, zei ze. Het was een huwelijkscadeau van kapitein De Vries. Ik had teveel sterfhuizen bezocht om niet te weten dat de aanwezigheid van een testament veel gekrakeel kon voorkomen. Hoe het bij ons zou gaan wist ik niet. De verhouding van de kinderen uit moeders eerste en tweede huwelijk was redelijk goed, al zagen de kinderen van Bogardus ons, Catherine en mij, voor rijkaards aan. Moeder had nu eenmaal bij vader Bogardus alleen jongens gekregen. Die moesten hun weg nog vinden, al was Willem onlangs getrouwd en klerk bij de compagnie.

— Sara, zei moeder op een avond, — zijn wij alleen thuis?

— Ja moeder.

— Je moet aan notaris Van Schelluyne vragen of hij nog deze week komen wil. En vraag hem of Evert Wendel en Rutger Jacobs getuigen willen zijn. Zij hebben je vader nog gekend.

— Hebt u alles goed bedacht, moeder? vroeg ik.

— Ja kind — alle kinderen uit mijn eerste en tweede huwelijk zullen gelijk op delen. Maar eerst moeten de kinderen van Roelof Jans hun vaders erfdeel hebben. En omdat de getrouwde kinderen bij hun huwelijk een uitzet hebben gehad, moeten ook de ongetrouwden een gelijkwaardige gift krijgen vóór alles verdeeld wordt. Begrijp je, Sara?

— Ja moeder, zei ik. Het viel mij op, hoe helder moeder was. Zij had er lang over nagedacht, omdat zij de vrede liefhad. Er mocht geen onenigheid komen tussen de kinderen van Roelof en Everardus.

— En wat wilt u de ongetrouwden dan geven? vroeg ik.

Zij keek mij nadenkend aan. Hoe vaak had moeder met mij, haar oudste dochter, haar moeilijkheden besproken.

— Aan alle ongetrouwde kinderen een bed en een koe. Maar Jonas en Pieter, die het langst voor mij gewerkt hebben, wil ik bovendien het indianenhuisje met het afdakje hiernaast geven.

Het laatste was een zonderlinge beschikking — doch later werd mij moeders zorg voor haar jongste kinderen duidelijk. Het huis, waarin zij woonde, zou natuurlijk in de boedel verkocht worden. Om nu de beide jongens tot hun trouwdag een dak boven hun hoofd te verzekeren, kregen zij het indianenhuisje.

— En aan de oudste kinderen wil ik ook iets nalaten.

— Wat wilt u ze geven?

— Ik dacht een zilveren beker, zei moeder.

Ja — dat was echt iets voor Anneke Jans, dacht ik. Zo iets moois, waar je je hele leven iets aan hebt.

(Wordt vervolgd.)

Women's Page

Editor: Mrs. A. Wagenaar
67 Victoria St., Blenheim, Ont.

FALL LEAGUE MEETING OF THE LADIES SOCIETIES IN GREATER EDMONTON, ALBERTA

Op 2 December, 1960, hield de League haar Herfst vergadering in de First Church. Onze Presidente, Mrs. Van Ry, opende de vergadering. In haar welkomstwoord wees zij erop hoe belangrijk een moeder is in haar gezin, hoeveel er uitgaat en gelet wordt op haar houding, haar geloofsleven, haar woorden en daden. Met het zingen van een paar coupletten van "Take my life and let it be" werden haar woorden beaamd door de aanwezigen. De "roll-call" wees uit dat alle verenigingen goed vertegenwoordigd waren en dat er weer een Engelse vereniging gevormd is, nu een totaal van 6 Engelse en 5 Hollandse verenigingen. Ook waren er vele gasten tegenwoordig deze avond die hartelijk welkom werden geheten.

Onze spreker voor deze avond was Rev. B. Nederlof, die ons toesprak over het onderwerp "Wat Geven We Hen Mee?", doelende speciaal op de religieus-sexuele opvoeding van onze kinderen. Rev. Nederlof wees ons erop hoe belangrijk dit onderdeel van de opvoeding is. Hoewel alle dingen eerbaar zijn, stichten deze dingen niet als ze van de preekstoel 's Zondags gezegd worden waar een gemengd gehoor tegenwoordig is, maar in een kleinere groep van volwassenen is het beter op zijn plaats. Hoe belangrijk is datgene wat wij als moeders mogen doen, maar ook, wie zijn wij dat dit van ons verwacht wordt, dat wij onze kinderen op het leven voorbereiden, ook op het huwelijksleven. Elke vorm van opvoeding is moeilijk, of dat nu manieren bijbrengen is, karakter vorming, of sexuele opvoeding. De gemakkelijkste houding zou zijn om met een boogje om dat probleem heen te lopen, wat velen dan ook doen. Sommige ouders doen er wel wat aan, maar heel weinig ouders doen er genoeg aan. Met enige voorbeelden uit zijn ervaring als Ds. maakte hij ons duidelijk dat er ook in onze hedendaagse tijd nog te veel ouders in dezen tekort schieten met alle nare gevolgen van dien. Hoe belangrijk is het niet dat hen thuis verteld wordt dat het lichaam een tempel van de Heilige Geest is en wat dat inhoudt; dat de kinderen niet op straat of door vriendjes het scheef en verkeerd wordt verteld. En als een kind iets vraagt heeft het recht op een eerlijk antwoord, en het hangt van de leeftijd van het kind af hoeveel zo'n eerlijk antwoord inhoudt. Men kan een kind niet altijd afschepen en dan opeens als het 10—12 jaar is, ineens alle feiten vertellen tot in details. Dat doet men ook niet met de Bijbel, dat men een kind niets verteld en dan opeens na tien jaar zwijgen de Bijbel geeft en het kind dan alles vertelt. Nee, men begint al veel vroeger, eerst met het verhaal van de Goede Herder en de schaapjes, en de andere verhalen uit de Bijbel en geleidelijk aan wordt het dieper, catechisatie-onderwijs. Dit is een process dat al "bij de wieg" begint en zo is het ook met de sexuele opvoeding van een kind. Als baby zijnde heeft het al lusten — honger, dorst, warmte, liefde — die vervuld worden. Maar als het kind groter wordt dat het niet alle lusten bevredigd kan krijgen, moet het onderscheid leren tussen ja en nee, goed en kwaad, en zo moet het ook zelfbeheersing leren. Verwennen van een kind zou dat kind later tot een overspeler of een bruut kunnen maken.

Een kind is mens Gods, geschapen naar Zijn beeltenis. Christus is gekomen om onze zielen te redden. Wat een verantwoordelijkheid voor ouders die hun taak recht zien en verstaan! Biddend zullen zij om Gods hulp vragen om de juiste woorden te vinden om hun kind (Gods eigendom) in de rechte banen te leiden. Opvoeding is voorbereiden — bereiden **voor** het nodig is. En dat is dan niet alleen regels stellen van dit mag niet en dat mag niet. Rev. Nederlof haalde nog even de mode **aan en ried** ons aan om onze adeldom van net goed-gekleed zijn te laten blijken, onze eer te bewaren. Leer Uw kinderen reinheid!

"Neem mijn leven laat het Heer, toegewijd zijn aan Uw eer!" Het leven is een geschenk van God, waar Hij over beschikt. Liefde tot God is de eis, met onze ziel en alle krachten. Het moet een plaats krijgen in het gebed, dat als geschenk van God aanvaard wordt.

Taak van de ouders om de kinderen voor te bereiden op het huwelijksleven, dat als beelddragers Gods volbracht moet worden. Buiten, maar ook in het huwelijk moet men kuis leven. De volledige voorbereiding op het huwelijk is heel belangrijk. Wie is daar toe bekwaam? God gebruikt ook het afhankelijke, het gebrekkige en wil het pogen van ouders om het goede hun kinderen voor te houden, zegenen. De kracht van zulk een opvoeding is verreikend. Dan kunnen we het ook biddend in Gods handen leggen, hoe gebrekkig en stamelend onze woorden soms ook mogen zijn.

Rev. Nederlof had zeer zeker een aandachtig gehoor. Zijn toespraak vond weerklank in onze harten en een biddend vragen om een goede moeder te mogen zijn. Sommigen van ons, ook al zijn ze zelf geen moeders, kunnen toch vaak veel voor kinderen zijn, en al zien ze het zelf niet zo, hun woorden en houding kunnen ook zegenend werken.

In de discussie die volgde werden nog verschillende vragen gesteld die Rev. Nederlof vlot beantwoordde. Ook wees hij er nog op dat ook al bestond zijn gehoor vanavond alleen uit vrouwen, dat deze taak van voorlichting ook net zo goed voor de vaders geldt, die er in de practijk vaak n minder aan doen dan de moeders. In menig gezin zal na deze avond het licht wat langer gebrand hebben, en zal ook de vader verschillende gedeelten uit de toespraak zijn verteld.

Na de collecte die voor bibliotheekboeken van de Christelijke school bestemd was, kwamen we tot het tweede gedeelte van de avond dat in de Engelse taal werd gehouden.

The special program consisted of the reading of the biography of Dr. Lee S. Huizenga, Medical Missionary, by Mrs. Betty Eerkes, after which Mrs. Ruby Eerkes favored us with a solo entitled "We've a Story to tell to the Nations". Mrs. T. C. Van Kooten closed the meeting in prayer.

Refreshments served in the club room, marked an enjoyable ending to a profitable evening.

Mrs. Horace S. Baker,
League Secretary's Assistant.

H. K. H. Prinses Beatrix
hoopt op 31 Januari a.s. haar drie en twintigste verjaardag te vieren.
(Foto Max Koot)

Onder de Schemerlamp

(Vervolg van pag. 5)

Michiel Adriaanszoon en de Slag bij Nieuwpoort.) Dan lezen we niet alleen onze krant en ons kerkblad, maar boeken en een goed Canadees tijdschrift, zodat we in aanraking komen met wat er leeft in dit land, met zijn prachtige legenden en verhalen van gisteren en met het werk van zijn artisten van vandaag.

Het is niet nodig om verdere voorbeelden op te noemen, U begrijpt, dat ik bedoel: we moeten onszelf zo omschakelen, dat onze Nederlandse ondergrond opzij schuift voor een Canadese. We moeten Canada niet langer beschouwen als een plaats om hard te werken en vooruit te komen, maar als ons "homeland", wat het voor onze kinderen allang is.

Voor deze omschakeling nu moeten we dit land verkennen en de kleine paadjes bewandelen. Ik hoor al iemand opmerken: "Laat me niet lachen, die zijn hier niet!" Door dit te zeggen bewijst hij reeds, dat hij tot nu toe met oogkleppen aan over de heirbaan gesnord heeft. Hij zal aan het einde van de rit tot de ontdekking komen: ik ben hier nog niet thuis. Hij mag zijn idealen bereiken, maar echt gelukkig is hij niet. In zijn hart ligt het heimwee altijd op de loer. Het zal hem bespringen, als hij het 't minst verwacht.

De tendens in deze dagen is om smalend te spreken over de liefde van een mens tot zijn land. Als iets ouderwets en sentimenteels. Nonsens! We hebben het in de oorlog wel anders geleerd en zien het nog dagelijks anders op het Afrikaanse continent. Deze liefde is een kostbaar bezit, door God in het hart van de mens gelegd.

Nu wordt het graag zo voorgesteld, dat dit het zwaarste in het leven van de immigrant is: hij moet leren om zijn eigen land los te laten. Deze voorstelling van zaken is wel correct, maar toch onvolledig. Want van hem wordt niet gevraagd, dat hij zijn geboorteland en alles, wat het omvat, zal verloochenen .... Van hem wordt — met recht! — verwacht, dat hij zijn nieuwe land **evenzeer** zal liefhebben als het oude.

Een geslaagde immigrant zal aan het eind van zijn leven met trots kunnen zeggen, dat hij een burger is geweest van de twee beste landen ter wereld: Nederland en Canada (of Nieuw Zeeland, of Australië, vul maar in). Het eerste gedeelte van deze uitspraak lag hem a.h.w. in de wieg al op de tong. Tot het tweede komt hij pas, als hij zichzelf in cultuur gebracht heeft door zich te verdiepen in Canada's cultuur. Want hoe zal hij liefhebben, wat hij niet kent?

Nu hebben we steeds gepraat over "de immigrant", maar dat was slechts bij wijze van spreken. Dit alles geldt in dubbele mate voor de immigrantenvrouw, die door haar werk binnenshuis een meer geïsoleerd leven leidt dan haar man.

Tot schrijvens! Ik hoop spoedig van U te horen. Hartelijke groeten van

UW SASKIA.

HOE een Immigrant een Canadees staatsburger wordt

(C.S.) — Hoe worden newcomers geholpen om zich voor te bereiden voor hun staatsburgerschapsexamen? In bijna elk stadscentrum en in vele plattelandsdistrcten overal in Canada worden taal- en staatsburgerschapscursussen gehouden door plaatselijke schoolautoriteiten of door vrijwilligersorganisaties ten behoeve van newcomers.

De cursus is gewoonlijk gebaseerd op een twee-jarig lesprogramma. Het eerste jaar wordt bijna geheel gewijd aan de studie van de taal, hetzij Engels of Frans. Het tweede jaar wordt in het algemeen verdeeld tussen taal- en staatsburgerschapsonderricht. Ofschoon het staatsburgerschapsgedeelte van de cursus van provincie tot provincie enigszins verschillend is, bevat het gewoonlijk de bestudering van de Canadese aardrijkskunde, geschiedenis en regering, waarbij de nadruk wordt gelegd op de rechten en verantwoordelijkheden van de staatsburger in een democratie. Drie provincies, Britisch Columbia, Alberta en Ontario, geven een "diploma van bekwaamheid" aan alle cursisten, die de taal- en staatsburgerschapscursus met succes voltooien en voor het voorgeschreven examen slagen. Die diploma's kunnen door het gerechtshof geaccepteerd worden als bewijs, dat men het nodige onderricht voor het staatsburgerschap gehad heeft.

Na de ondervraging in het Citizenship Court wordt de beslissing van de rechter, of de aanvrager in aanmerking kan komen voor het Canadees staatsburgerschap, opgestuurd naar het Department of Citizenship and Immigration. Als de uitslag gunstig is, mag een bewijs van Canadees staatsburgerschap verstrekt worden na goedkeuring van de Minister of Citizenship and Immigration. Maar als de beslissing van het hof ongunstig uitvalt, kan er geen bewijs door de minister verstrekt worden, totdat een nieuwe aanvraag, die na verloop van twee jaren ingediend kan worden, goedgekeurd is. Als een bewijs verstrekt wordt, wordt het naar de griffier van het gerechtshof verzonden, die de aanvrager op de hoogte stelt van de datum en de tijd, waarop hij voor het gerecht moet verschijnen om zijn eed van trouw af te leggen en zijn papieren in ontvangst te nemen.

Britse onderdanen moeten aan de zelfde eisen voor staatsburgerschap voldoen; zij hoeven echter niet ter ondervraging voor een gerechtshof te verschijnen, behalve in speciale gevallen.

Het is mogelijk voor de kinderen van genaturaliseerde Canadese staatsburgers om hun staatsburgerschap te verkrijgen, voordat zij de leeftijd van 21 jaren bereiken. Een aanvrage kan ten behoeve van een minderjarig kind ingediend worden door de ouder, die aansprakelijk voor hem is, de voogd de facto van het kind, of de moeder, als de zorg voor het kind bij haar berust. Het kind moet wettig voor permanente vestiging in Canada toegelaten zijn. Als hij 14 jaar oud is of ouder, moet hij kennis hebben van de Engelse of Franse taal en de eed van trouw afleggen.

Er moet met nadruk op gewezen worden, dat het bovenstaande artikel geen officiële interpretatie vormt van de Citizenship Act. Alle informatie omtrent de gang van zaken voor het verkrijgen van het staatsburgerschap moet ingewonnen worden van de Griffier van het betreffende gerechtshof of de Registrar of Canadian Citizenship in Ottawa.

EENZAAM MAAR NIET ALLEEN

Het boek "Eenzaam maar niet alleen", waarin H.K.H. Prinses Wilhelmina van Nederland haar eigen leven heeft beschreven, wordt nog steeds veel gevraagd, zowel in het buitenland als in Nederland. In Nederland is juist de derde druk van dit boek verschenen. Vertalingen zijn gepubliceerd in Denemarken, Engeland, Noorwegen, Zweden en de Ver. Staten. Binnenkort wordt de uitgave van een Duitse vertaling verwacht en een uitgave in het Frans is in bespreking.

De exportbevorderingsplannen van de Canadese regering ondervinden veel waardering van de Canadese zakenlieden

In een redactioneel artikel in "The Gazette" van 8 December schrijft de heer John Meyer dat de grote belangstelling van de Canadese zakenlieden voor de in Ottawa gehouden exportbevorderings-conferentie grotendeels is toe te schrijven aan de bij het Canadese bedrijfs- en zakenleven gewekte verwachting, dat de Canadese regering thans bereid is meer dan tot dusverre hulp en bijstand te verlenen aan bedrijven die buitenlandse markten bewerken.

Volgens hem heeft de Canadese zakenman steeds belangstelling gehad voor export, doch hij zou in Ottawa weinig gehoor hebben gevonden voor zijn speciale problemen. Nu de Canadese regering heeft bekend gemaakt dat er op korte termijn nieuwe exportcredietvoorzieningen zullen worden getroffen, is de belangstelling voor de buitenlandse markten verrassend groot. Van officiële zijde had men verwacht dat niet meer dan 400 Canadese zakenlieden belangstelling zouden hebben voor een gesprek met de in Ottawa bijeenzijnde commercial counsellors. Het aantal dat zich heeft aangemeld is drie keer zo groot.

De Canadese regering, aldus de heer Meyer, heeft in de laatste 10 jaren het bedrijfsleven voortdurend meer belast, zonder daar iets tegenover te stellen. Nu klaarblijkelijk in Ottawa in dit opzicht een nieuwe koers wordt gevaren, blijkt het met de "exportmindedness" van de Canadese fabrikanten en exporteurs erg mee te vallen.

Martelaren van de twintigste eeuw

Volgens een overzicht, gepubliceerd door de Evangelische Confederatie van Columbia zijn in dat land vanaf 1948 tot 1960:

116 Protestanten gedood,
66 Protestantse kerken of kapellen door dynamiet of brand verwoest,
200 Protestantse scholen gesloten.

Deze organisatie beschikt over 2000 verklaringen getekend door slachtoffers en ooggetuigen, waaruit blijkt dat in 30% van deze gevallen R.K. priesters een direct aandeel hebben gehad.

De redacteur van Protestant Réveille, Ds. A. H. Jeffree James, die dit jaar een reis naar Columbia heeft gemaakt, heeft met de opsteller van deze droeve statistiek en met talloze mensen, die bij deze gebeurtenissen betrokken waren, gesproken. Naar aanleiding daarvan zegt hij:

"Alléén de namen van hen, die gedood werden eenvoudig op grond van het feit dat zij gelovige Protestanten waren, zijn opgenomen in de officiële lijst van martelaren, die nu gepubliceerd is. Een groot gedeelte van hen werd in hun eigen huizen gemarteld door benden, die door de propaganda van priesters waren opgeruid. Op dit aspect van de vervolging moet wel de nadruk worden gelegd. Het gewone volk handelt zelden uit zichzelf. De Protestanten hebben het zwaarst geleden in de streken waar, door gedrukte bulletins of predikaties, die bij de mis werden gehouden, de priesters de instructies van hun superieuren gehoorzaamden en een strijdlustige kruistocht tegen de Protestanten predikten. In sommige gevallen werden de benden persoonlijk door priesters geleid."

Ds. Jeffree James voegt hieraan toe: "Het is een duidelijk blijk van het verwrongen oordeel van de twintigste eeuw dat deze vervolging door de wereldlijke pers grotendeels werd verzwegen en dat zelfs bepaalde gedeelten van de Protestantse godsdienstige pers over deze zaak hebben gezwegen uit vrees "een christelijke zusterkerk te beledigen" of deel te nemen aan een "haat-campagne". Ja, de Canadese Raad van Christelijke Kerken — in geen geval representatief voor het echte Canadese Protestantisme — gaf te kennen dat het allemaal de schuld van de Protestanten was, die de Roomse kerk voor de voeten gelopen hadden. Diezelfde mensen zouden Paulus hebben veroordeeld omdat hij Nero voor de voeten gelopen had."

Wie wil het woord hierover ?

Come back to the farm !

"In plaats van te klagen over werkloosheid, zouden de werklozen die over ervaring in de landbouw beschikken, doch in de steden wonen, beter doen naar de boerderij terug te keren, waar van werkloosheid geen sprake is", aldus de Ontario Minister van Landbouw, Mr. Connell.

Tijdens het debat over de troonrede, deelde deze minister mede, dat hij dikwijls via krantenadvertenties om hulp voor zijn boerderij had gevraagd, maar zonder resultaat, en dat in een tijd van massawerkloosheid.

Over dit onderwerp is kortgeleden een interessant rapport verschenen bij het federale ministerie van arbeid in Ottawa. In dit rapport wordt de voorspelling gedaan, dat indien de huidige trend zich voortzet, er in 1979 of in 1980 nog geen 500.000 mensen meer in de landbouw werkzaam zullen zijn. Sinds 1946 is het aantal werkkrachten op de farm teruggelopen met ongeveer 38.000 per jaar. In 1959 waren nog slechts 692.000 personen in de landbouw en veeteelt werkzaam, tegenover 1.186.000 in 1946.

Voor een groot deel is deze teruggang uiteraard toe te schrijven aan de mechanisatie in de landbouw, waardoor minder mensen nodig zijn. Dit neemt niet weg, dat de regering niet zonder zorg deze ontwikkeling gadeslaat.

Het rapport vermeldt verder dat waar in 1941 het gemiddelde loon voor een mannelijke hulp op de farm slechts $ 35.00 per maand was (met inbegrip van de kost en inwoning), dit bedrag in 1958 was gestegen tot een gemiddelde van $ 120.00 per maand. Niettemin was dit loon nog steeds lager dan het gemiddelde van een ongeschoold arbeider in de industrie.

Minister Connell heeft een beroep gedaan op mensen, die in de landbouw werkzaam kunnen zijn, maar hun toevlucht tot de stad hebben genomen. "Er zijn genoeg plaatsen open en de levensomstandigheden zijn daar goed," aldus de minister. "Op vele farms kunnen de lonen met die in de industrie vergeleken worden. Het leven op de boerderij is aangenamer geworden. Veel werk wordt nu machinaal gedaan. Laat een ieder, die iets van de farm weet en momenteel zonder werk is, eens een extra goed kijkje nemen in de country. Het zou kunnen zijn dat er een mogelijkheid aanwezig is, waarvan hij zich het bestaan niet heeft gerealiseerd."

Dit klinkt erg aannemelijk en Minister Connell weet waar hij over spreekt. Zelf heeft hij een flinke boerderij in Dundas, Ont. Toch komen al dadelijk een paar vragen op. Verschillende farmers kunnen geen werk geven aan hun mensen gedurende de wintermaanden. We kunnenn ons indenken dat de huidige werklozen in de industriesteden, die als regel voor werkloosheidsuitkering in aanmerking komen en vaak een eigen huis bewonen, er niet veel voor voelen naar de country te trekken om dan in de wintermaanden opnieuw geen arbeid te hebben, noch werkloosheidsuitkering te krijgen.

Zijn er evenwel genoeg mogelijkheden voor werk gedurende het gehele jaar op de farms, dan kan aangenomen worden dat verscheidene werkwillige huisvaders die momenteel geen regelmatig werk zouden kunnen vinden in industrie, constructie e.d. vast werk op een farm zouden prefereren.

Over de suggestie van Minister Connell zullen stellig verschillende meningen bestaan en het zou interessant zijn, indien onze lezers zich hierover eens zouden uitspreken.

Ingezonden

EEN NIEUW PLEIDOOI VOOR, EEN CHRISTELIJKE FARMERS ORGANISATIE

Zeer geachte Redactie,

Het jaaroverzicht in het jaarwisseling nummer van C.C. bepaalde mijn gedachten weer bij de organisatie van de farmers hier in Canada.

Dit geldt dan natuurlijk het vraagstuk van de **Chr. organisatie.** De overzichtschrijver hoopt op een start van de Chr. farmers over de gehele linie in 1961. Wij hopen het van harte.

Een tweede impuls die mij drijft hierover iets te schrijven is een oud blaadje dat ik vond in mijn papieren. Dit is een overdruk van een Staatsblad waarin ik lees van de hernieuwde goedkeuring van de Statuten van de Chr. Boeren en Tuinders Bond in Nederland. Artikel 3 luidde: **"De vereniging gaat uit van de overtuiging dat de Heilige Schrift en de daarop rustende traditiën van ons volk de betrouwbare grondslagen voor ons maatschappelijk leven uitmaken."**

Laten alle farmers die dit lezen nu eens rustig nadenken over deze woorden, en dan ons leven als farmers van Christelijke belijdenis hier in Canada, en ons leven rondom de farm er aan toetsen. Is dat leven toch eigenlijk niet maar alleen een strijd om het bestaan? Een "struggle for life"? En is die worsteling toch eigenlijk vaak niet anders dan een run om de dollar? Emigreren en de gevolgen daarvan is een bezigheid waarvan de regelen waarlangs dit verloopt nergens staan opgetekend. Men maakt zich los uit het levensverband waarin men vastgegroeid was. Voor degene die in het oude land al zelfstandig ondernemer was betekent het nog iets meer dan voor iemand die gewoon in loondienst werkte en zijn verstand zijn vakkennis en zijn handen meenam. Het zich losmaken als verbondene aan de bodem gaat nog iets dieper. Toch stemmen beiden hierin overeen dat zij banden verbreken die soms hecht en sterk zijn.

Bepalen wij ons tot de maatschappelijke en geestelijke factoren (anders wordt mijn verhaal te uitvoerig), dan betekent de intrede in de nieuwe wereld meestal een individuele situatie met grote risico's, een sprong in het duister, waarvoor men persoonlijk (soms met inbegrip van huisgenoten) de risico en de gevolgen draagt.

Met de godsdienstige factoren valt de overgang, dank zij de voortreffelijke hulp van de Amerikaanse broeders en zusters, niet al te moeilijk. Het sociaal-economische gaat een beetje minder gemakkelijk. Hier is perspectief genoeg en ik zou graag het gesprek op gang brengen en zo komen tot een vruchtbare gedachtenwisseling.

Ik ga nog even terug tot het artikel 3 der Statuten: 1. De Heilige Schrift. 2. De traditiën. 3. De **grondslagen voor ons maatschappelijk leven.**

Hierbij gaan onze gedachten ook uit tot de rubriek van Rev. Habermehl, want het bestrijken van het sociale veld ligt dicht bij elkaar.

Ongeveer een jaar geleden heeft Mr. Woude van Athens aan de farmersbel getrokken en het resultaat was dat er verschillende reacties volgden. Een bewijs dat er bij velen nog gedachten en begeerten leven naar een **eigen Chr. Farmers Organisatie.** Nu brengt het bedrijf mee dat wanneer het buitenwerk weer aankomt de farmer moeilijk zijn aandacht bepaalt bij hetgeen niet strikt behoort tot zijn individueel belang. Dan daalt de belangstelling weer en opnieuw is er een opwekking nodig om in een volgende winter weer de draad op te vatten. Toch zijn deze dingen belangrijk genoeg om vast te houden.

Naar het mij voorkomt is de situatie in ons geestelijk leven ook in deze dingen van grote invloed en daarbij komt dan weer de vraag aan de orde: Hoe zijn wij opgegroeid? Hoe zien wij het leven? Wat is de doelstelling van ons emigreren geweest en wat brengen wij daarvan terecht? Is er een gezindheid aanwezig waarop samen te werken is? Zullen wij daarop ons richten in onze ruimte die voor de farmers beschikbaar is? Een volgende maal hierover wat nader.

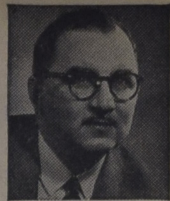
Kemble. S. v. d. Ploeg.

The commander of a great army can be defeated, but there's no defeating the resolute spirit of the farmer.

CONFUCIUS

ENKELE FEITEN OMTRENT

Ontario's Huwelijkswetgeving

Hon. John Yaremko, Q.C., Minister

Huwelijk

De Canadese Provincies hebben het exclusieve recht om wetten te maken op de huwelijksvoltrekking binnen hun grenzen. De huwelijkswet in Ontario, ressorterende onder het Departement van de Provinciale Secretaris, geeft aan wie een huwelijk kan sluiten en hoe het kan worden voltrokken.

Huwelijken kunnen worden voltrokken door geestelijken die bij het Departement zijn ingeschreven of door magistraten of rechters van plaatselijke rechtbanken in hun bureaux tegen betaling van $ 10.00.

De autoriteit voor het voltrekken van een huwelijk kan worden ontleend aan een huwelijksafkondiging in een kerk of door een huwelijksakte. De uitreikers van huwelijksakten zijn gewoonlijk de ambtenaren der burgerlijke stand in steden of dorpen. De kosten zijn $ 5.00. Beide partijen dienen in persoon te verschijnen of een der partijen mag een bewijs van geboorte medebrengen van de andere partij en een aanvraagformulier dat behoorlijk dient te worden ingevuld. Indien het personen beneden de leeftijd van 18 jaar betreft is een geboortebewijs en toestemming van de vader vereist, of indien de vader overleden is of gescheiden leeft van de moeder, dan is de toestemming van de moeder vereist. Een huwelijk kan worden voltrokken drie dagen nadat de akte is afgegeven. Na het huwelijk stuurt de persoon die het gesloten heeft de akte of het formulier van het bewijs van huwelijksafkondiging naar het bureau van de Registrar General, alwaar het huwelijk wordt ingeschreven.

Huwelijk van gescheiden personen

Een persoon wiens vroeger huwelijk is ontbonden of teniet gedaan dient een huwelijksakte te hebben. Indien de echtscheiding of nietigverklaring plaats vond **in Canada** dan dient een copie conform de uitspraak der rechtbank te worden overgelegd aan de uitreiker van huwelijksakten. Indien een vroeger huwelijk was ontbonden of tenietgedaan **buiten Canada** dan dienen bepaalde bescheiden die de geldigheid der uitspraak vaststellen, bij het Departement te worden gedeponeerd. De uitspraak wordt erkend door onze rechtbanken indien de echtgenoot zijn domicilie of permanent verblijf had in het land waar de echtscheiding werd verleend.

Reden voor echtscheiding

Echtscheidingen worden uitgesproken door het Hoge Gerechtshof van Ontario op grond van overspel, vooropgesteld dat de echtgenoot in de provincie gevestigd is of was gevestigd voordat hij zijn vrouw verliet.

Het aannemen van overlijden

Wanneer een persoon's echtgenoot of echtgenote voor minstens zeven jaar onafgebroken afwezig is geweest en men van de echtgenoot(-note) niets heeft vernomen noch iets bekend is gedurende de periode, en behoorlijke onderzoeken hebben plaats gevonden, en de persoon heeft geen reden om aan te nemen dat de vermiste echtgenoot(-note) nog in leven is, dan kan hij of zij bij de plaatselijke rechter een aanvraag indienen voor een verklaring van aanneming van overlijden, en na ontvangst daarvan hertrouwen als weduwe of weduwnaar.

DEPARTMENT OF THE PROVINCIAL SECRETARY
Queen's Park, Toronto

Hon. John Yaremko, Q.C., Minister

R. J. Cudney, Q.C., Deputy Minister

MANITOBA - de spil van Canada

(C.S.) — De provincie Manitoba, centraal gelegen, halverwege tussen de Atlantische Oceaan en de Pacific, dient als een natuurlijke spil voor de productie en distributie, niet alleen van landbouwproducten en ruwe materialen, maar ook van fabrieksgoederen naar aangrenzende gebieden aan beide kanten van de grens tussen de Verenigde Staten en Canada. Men denkt gewoonlijk aan Manitoba hoofdzakelijk als een tarweleverende provincie — of hoogstens als een producent van ruwe materialen.

Het is waar, de natuurlijke bronnen van de provincie zijn uitgebreid. Haar delfstoffenrijkdom aan nikkel, zink en koper, die geconcentreerd is in het Pre-Cambrian Shield, dat drie vijfde van de provincie beslaat, is gelijk aan de helft van die van Ontario en Quebec. Meer dan 50 percent van de provincie is bosland, hetgeen een totaal van 55.600 vierkante mijl aan productieve bossen omvat. Haar meren en snel-stromende rivieren nemen 76 percent van de aangewende en potentiële electriciteit, die in de Prairie provincies voor handen is, voor hun rekening. Eén van de grootste binnenlandse visplaatsen ter wereld is gelegen in Lake Winnipeg in Manitoba, dat groter is dan Lake Ontario en bijna zo groot als Lake Erie. Negentig percent van de vangst wordt uitgevoerd naar de Verenigde Staten. De opbrengst van pelzen van wilde pelsdieren, welke eens de enige bron van inkomsten van dit Westelijk gebied uitmaakte en de oorspronkelijke reden voor verkenning er van was, overtreft nog altijd die van elke andere provincie.

Tarwe was ongetwijfeld de oorspronkelijke reden voor de grote toevloed van kolonisten in Manitoba aan het einde van de negentiende eeuw, en het is nog steeds het hoofdproduct in verhouding tot het aantal acres bouwland. Veeteelt echter en de producten, die daarbij betrokken zijn, maken bijna de helft van het netto inkomen van de landbouw van de provincie uit. De eerste zending tarwe, die uit het Westen uitgevoerd werd, verliet Winnipeg in 1876, toen er een bestelling voor 5000 bushels gedaan werd door Ontario, waar de tarweoogst mislukt was. De boeren van de Red River Valley konden net 857 bushels Red Fife bij elkaar brengen. Dit ging laat in October per boot, op een hekwielboot, eerst naar Fishers' Landing in Minnesota, precies 48 uren voordat het ijs de Red River voor de winter sloot. Vandaar ging het over land per trein en verder met een boot van de meren, en tenslotte werd de tarwe in Toronto afgeleverd.

De boeren en molenaars van Ontario waren gesteld op de harde voorjaarstarwe van Manitoba. Het deed de belangstelling voor deze Westelijke bouwlanden sneller toenemen — zo zeer, dat een immigratiestroom Westwaarts Manitoba's bevolking van 13.000 mensen in 1876 vermeerderde tot 40.000 amper vijf jaren later. Winnipeg werd een bloeiende stad van 8000 inwoners. Heden bedraagt de bevolking van de provincie 877.000, waarvan meer dan de helft geconcentreerd is in Winnipeg en omgeving.

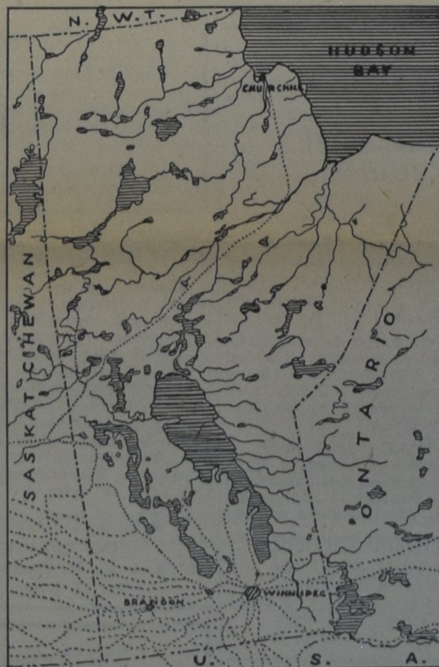
Maar Manitoba's geschiedenis beslaat eigenlijk drie en een halve eeuw. De eerste blanken kwamen naar dit Westelijk gebied via de Hudson Bay in 1612-13. In 1670 werd de Hudson's Bay Company toegestaan dit grondgebied, toen Rupert's Land geheten, te besturen, er handel te drijven en het te verkennen. Het bevatte alle tegenwoordige prairie-provincies evenals delen van British Columbia, Ontario en Quebec. Via de Nelson River, die in de Hudson Bay uitstroomt, reisden de pelshandelaren Zuidwaarts, wat nu Manitoba is in. Vele van de tegenwoordige, moderne plaatsen en steden, Winnipeg, Portage la Prairie, Brandon, Virden, Dauphin, The Pas, Pine Falls, waren allemaal vroegere pelshandelsposten. Het Noordelijke deel van de provincie was het toneel van bittere strijd tussen concurrerende pelshandelgroepen — eerst tussen Franse handelaren en die van de Hudson's Bay Company, later tussen de HBC en de Schotse handelaren van de North West Company. De laatste botsing kwam tot een hoogtepunt in 1816, toen Directeur Robert Semple van de Hudson's Bay Compnay en 20 van zijn mannen sneuvelden in de slag bij Seven Oaks (Winnipeg). In 1821 smolten de Hudson's Bay Company en de North West Company samen onder de naam van de eerste.

De eigenlijke, blijvende landbouwkolonisatie van de provincie vond niet plaats vóór 1812, met de komst van Schotse boeren, die in het land gebracht werden door de Earl of Selkirk. Deze Selkirk kolonisten vestigden zich bij de vork, die de Red en de Assiniboine Rivers maken, en plantten de eerste tarwe van de provincie, waaruit — minder dan een eeuw later — "Manitoba's No. 1 Northern" zich zou ontwikkelen, de beste tarwe van de wereld.

Vele van deze Selkirk Schotten evenals nakomelingen van de vroegere Franse kolonisten huwden met de Indianen. Deze families van gemengd Frans en Indiaans bloed vestigden zich aan de Oostelijke kant van de Red River en werden de eerste burgers van St. Boniface, Winnipeg's tweelingstad. Kort na de Confederatie in 1867 stond de Hudson's Bay Company al dit grondgebied van Rupert's Land aan Canada af, en in deze periode, voordat Manitoba in 1870 werkelijk Canada's vijfde provincie werd, liep een groot deel van de onrust en het misverstand in de kolonie langs de Red River uit op de opstand van Louis Riel, die Upper Fort Garry (nu Winnipeg) in bezit nam en een provinciaal bestuur opzette. Toen troepen uit het Oosten onder Kolonel Garnet Wolseley Westwaarts werden gestuurd om orde en wet te handhaven, vluchtte Louis Riel naar de Verenigde Staten. Kort hierna werd Manitoba een provincie.

Heden hebben de kundigheid en arbeid van mannen en vrouwen van verschillende rassen het economisch leven van de provincie verrijkt en verruimd. Ofschoon tarwe nog altijd het voornaamste landbouwproduct is, bracht de fabricage-industrie, waarvan de productie de grootste in bruto waarde is, in 1958 goederen voort tot een waarde van $ 673,000,000.

Van pelzen tot tarwe, vandaar tot de grote verscheidenheid van mogelijkheden in de industriële ontwikkeling van het tegenwoordige Manitoba. En nu staat Manitoba op de drempel van een nieuwe periode van grote prestaties in industrie, land- en mijnbouw.

De Provincie Manitoba

DE JUISTE MAN

VOOR HET „DELTA WATERFOWL RESEARCH STATION"

(Canadian Scene) — Nan Mulder kreeg genoeg van boer zijn op een klein stukje grond en het vangen van wilde eenden in de eendenkooi in de vijver, zoals zijn familie 105 jaren lang in Hippolytushoef had gedaan. Wat voor toekomst kon hij zijn drie zoons geven? Dus gingen Mulder, zijn vrouw Gertrude en de kinderen in 1949 scheeps naar Canada.

Nan Mulder was van plan een gelijksoortige eendenkooi in Canada te beginnen, waar hij wist, dat wilde eenden in overvloed waren. Ondertussen zou hij "rondkijken", terwijl hij op boerderijen werkte en de taal beter leerde.

Het leven als een gehuurde knecht in Saskatchewan en later in Quebec had niet veel aantrekkingskracht voor een man van 35, die een gezin te onderhouden had. Toen zijn Engelse leraar in Holland hem schreef en vroeg, of hij hem op één of andere manier helpen kon, waagde Nan de sprong. Ja, als zijn leraar misschien een brief wilde schrijven, waarin hij het hele idee van een eendenkooi in het Engels uitlegde, dan zou Mulder het overschrijven en het naar de juiste autoriteiten opsturen.

De brief met het voorbeeld kwam terug en Mulder schreef naar allerlei autoriteiten in Canada, die te maken hadden met werkzaamheden in verband met in het wild levende dieren. Zij hadden nooit van een eendenkooi gehoord en wat het vangen en verkopen van waterwild betreft — dat was tegen de wet in Canada. Na nog wat meer brieven stuitte Nan tenslotte op de enige plaats in heel Canada, die van zijn kundigheid gebruik kon maken, het Delta Waterfowl Research Station, ongeveer 110 mijl ten Noorden van Winnipeg in Manitoba gelegen.

Het Delta Station werd in de dertiger jaren opgericht door een internationale groep natuurbeschermers om de snelle achteruitgang van de watervogel-bevolking in Noord-Amerika tegen te gaan. Door opnieuw water in drooggelegde moerassen en vijvers in dit gebied te brengen, hebben de wetenschappelijke en andere employé's van Delta geschiktere mogelijkheden geschapen voor de wilde eenden en ganzen om hun nesten te maken. Wetenschappelijke studie en onderzoek aangaande de broed- en trekgewoonten zijn eveneens belangrijke facetten van het werk van Delta.

Het Research Station had getracht een eendenkooi te bouwen om eenden in een val te lokken, opdat zij geringd zouden kunnen worden voor wetenschappelijke studie. Nan had een eeuw kennis achter zich — maar hij had ook een gezin. Het Station kon hem geen hoog loon betalen. Zij konden hem een klein huisje geven en ieder jaar zes maanden werk, terwijl de Manitoba Game Branch hem als een jachtopziener voor de andere zes maanden huurde.

"Te veel mensen werken alleen maar voor geld", redeneerde Nan. Het soort werk, dat hij bij het Waterfowl Research Station zou doen, was geknipt voor hem. Hij beschouwde zichzelf nog altijd als "een gewone plattelandsjongen" en was erg zenuwachtig om "een zeer beroemd eenden-geleerde" te ontmoeten. Hij ontdekte al gauw, dat hij met zijn nieuwe baas, Mr. Albert Hochbaum, best op kon schieten.

Hij was erg verbaasd te horen, dat zijn nieuwe werkuren van 8 v.m. tot 5 n.m. waren, precies het tegenovergestelde van de uren voor een boer.

Mulder verhuisde naar een gezellig huisje bij Delta Marsh, waar Gertrude ook werk voor de zomer kreeg, n.l. koken voor de biologische studenten, die 's zomers op het Station wonen. De eerste morgen werd Nan gewekt door een snaterend, kwakend geluid. Hij sprong zijn bed uit en zag een zwerm Canadese ganzen laag overvliegen.

"Ik zal nooit het gezicht en het geluid van die zwerm vergeten", verklaart hij. "Dat maakte, dat ik me meteen thuis voelde..

Nan bestudeerde ogenblikkelijk de eendenkooi van het Station, die slechts gedeeltelijk voltooid was. Het was volgens Hollandse maatstaven allemaal verkeerd — niet vreemd, want het was de eerste, die in Noord-Amerika gebouwd werd. Hij zei niet veel. "Kijk, luister en leer", was zijn motto.

Mulder herbouwde de eendenkooi met zoveel succes, dat er in 1951 veel meer vogels gevangen en geringd werden dan ooit tevoren. De kooi dient nog altijd dat zelfde waardevolle doel, n.l. watervogelsresearch.

Nan bouwde ook omheiningen en rasters van gedroogd riet, in Holland bekend, maar nieuw in Manitoba. Hij zorgde voor nesten voor wilde eenden, gemaakt van gedroogd gras of wilgetenen, en gevormd als een kruik, die op zijn kant gelegd is. Wilde eenden en boom-eenden zijn dol op deze nesten.

Hij deed een ander waardevol idee aan de hand om water van het ene moeras naar het andere te brengen. Geen volk weet meer van het in bedwang houden van water af dan de Hollanders, en hun pompen, die Nan aanbeval, bewezen zeer doeltreffende te zijn. De eerste "vijzel", of schroefpomp, was zo goed, dat er nog één gekocht werd, daarna een derde, grote.

De Mulders verloren hun jongste zoon acht jaren geleden door verdrinking. De twee oudste echter zijn nu zelfstandige vrijgezellen, Simon is kok op een groot instituut, John is een bedrijfsleider bij een cooperatieve vereniging, allebei in het nabije Portage la Prairie.

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

— — —

Birth-announcements $ 2.50
Engagement-announcements . . $ 2.50
Marriage and anniversaries . . . $ 3.50
Notifications of death . . . . . $ 3.50

— — —

"For Sale" and "Want" advertisements up to 40 words $ 2.00. Every word more 5¢.
For "letters under number" $ 0.50 extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

Zaterdagavond is door een tragisch ongeval overleden onze hooggeachte Secretaris-Generaal

de Heer FRANS PIETER FUYKSCHOT,

in de ouderdom van 64 jaar.

De Heer Fuykschot was een harde werker voor de Chr. Arbeidersbeweging hier in Canada.

Gedurende zijn leven heeft hij meerdere malen de wens uitgedrukt dat, wanneer God hem zou oproepen, hij mocht sterven in het harnas. Deze wens is vervuld geworden.

Moge de Heere zijn diepbedroefde vrouw en kinderen sterken in dit zwaar verlies.

National Executive Board of the Christian Trade Unions of Canada:
Billy Graham, President.
George Termorshuizen.

Hamilton, 21 Januari 1961.

Heden behaagde het de Heere tot Zich te nemen in Zijn heerlijkheid, onze innig geliefde man, vader en grootvader

BEREND WINTERS,

in de ouderdom van 64 jaar.

"En die Hij tevoren bestemd heeft, dezen heeft Hij ook geroepen. En die Hij geroepen heeft, deze heeft Hij ook gerechtvaardigd. En die Hij gerechtvaardigd heeft, dezen heeft Hij ook verheerlijkt." Rom. 8 : 30.

R. Winters—Edelman.
Willowdale, Ont.:
M. Cuiper.
L. Cuiper—Winters.
Brooklin, Ont.:
F. Eygenraam.
J. Eygenraam—Winters.
Don Mills, Ont.:
J. Winters.
E. Winters—Meininger.
en kleinkinderen.

De begrafenis heeft inmiddels plaats gehad.
Willowdale, 23 Jan. 1961.
34 Crestwood Road.

We have a
FLOWER SHOP
in the
HENRY MORGAN'S
Department Store
at
THE CENTRE,
Barton St. East, Hamilton, Ont.
Telephone LI 4-3711

•

FLOWERS, PLANTS, ETC.
WEDDING AND
FUNERAL ARRANGEMENTS

•

Als U een Hollands Bruidsbouquet wilt hebben, ook dan staan wij voor U klaar.

Tom Reitsma.

VAN LEEUWEN, BORTH & CO.

Certified Public Accountants

112 Bond St. / Toronto, Ont. / EM 6-4147
686 Osler St. / Oshawa, Ont. / RA 5-9553

The King of the Church called to higher office our elder

FRANS P. FUYKSCHOT,

at the age of 64.

May the Lord graciously comfort Mrs. Fuykschot and her family.

St. Paul's Presbyterian Church.

Hamilton, Ont.
January 21, 1961.

De Koning der Kerk heeft opgeroepen tot een hogere taak onze gewezen ouderling

FRANS P. FUYKSCHOT,

in de leeftijd van 64 jaar.

Moge de Heere in Zijn genade vertroosting schenken aan zijn geliefde vrouw en kinderen.

St. Paul's Presbyterian Church.

Hamilton, Ont.
21 Januari 1961.

The Local Hamilton and area of the Christian Trade Unions of Canada announces sorrowfully the passing away of their dear member and friend

FRANS PIETER FUYKSCHOT.

May the Lord comfort the bereaved family.

The Local Hamilton of the Christian Trade Unions of Canada:
William Spoelstra, President.
Albert De Jong, Secretary.

Hamilton, Jan. 21, 1961.

In Gods ondoorgrondelijke wijsheid tot hogere dienst geroepen op 21 Januari 1961

FRANS PIETER FUYKSCHOT,

Trooste de Here hen die achterbleven en lenige Hij hun diepe smart.
Jesaja 12; Jesaja 28 : 29.

Vrienden:
"Billy" Graham.
"Andy" Boersma.
"Cas" De Ruyter.
"Bill" Spoelstra.
"Bas" De Mik.
"Albert" De Jong.
"Jan" De Mik.

Hamilton, Januari 1961.

Verloofd:
JOHANNA MARGARETHA WIGBOLDUS
en
OKKE JAN BOUWMAN

Ayr, R.R. 1, Ont., Canada.
"De Dellen", Wagenborgen, Nederland, Jan. 1961.

$ 1000 DOWN - NEW HOME

3 bedroom, large livingroom, family size kitchen, full basement, F.A. oil, alum. storms & screens, $ 75 a month. Located West of Dundas. Price $ 9,900. Call Mrs. C. Groen (659 - 3514), Freelton.

Teenage girl (Chr. Ref.) desires

HOUSEWORK

Enjoys working with children. Letters under number 1344, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

EXPERIENCED MAN WANTED

Immediately. On dairy farm. Must be married. Niagara Peninsula. Letters under number 1342, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Gevraagd:

HULP OP DE FARM

Veebedrijf. County Welland. Liefst machinaal kunnende werken en wordt als huisgenoot opgenomen. Goed loon. H. Timmerman, R.R. 1, Wainfleet, Ont. Tel. RE 4-6992, Welland.

Honigdroppels Scheurkalenders opnieuw verkrijgbaar
$ 1.50 postpaid.
Oranje kalender, $ 1.10 postpaid.
Daily Manna Calendar
$ 2.25 postpaid.

VAN DELFT'S
Book & Gift Shop
1058 Main Street West
HAMILTON, ONT.

Time it Right!

There is a Right Time to book your order to get in on the early markets — that extra profit can be yours if you order now. We recommend Mount Hope Queens, also large selection breeds and cross breds. Early order discounts.

Kitchener Big 4 Hatchery

Phone or write
A. R. Elgersma, Freelton, Ont.

WEST END $ 700 down. 2 verdiepingen huis. Well kept. Mooie tuin. Vacant. Steps T.T.C. en winkels.

EAST END $ 1000 down. Schitterende goed onderhouden splitlevel bungalow, $ 12.500, 6% 1ste hypotheek, vraagprijs $ 15.900, incl. fornuis en overgordijnen. Eigenaar gaat naar U.S.A.

WILLOWDALE $ 1200 down. Mooie bungalow. Gumwood trimming in eetkamer. Open fireplace. Vlak bij Chr. School. Yonge St. en winkels. Moet verkocht worden.

GERRIT BROOS
Vertegenwoordiger van
H. KEITH LTD.
181 Eglinton Ave. East, Toronto.
Tel. Zaak: HU 7-3333.
Thuis: BA 5-5139.

Machine Bankwerker

gevraagd voor machine-werkplaats in omgeving Hamilton. Enige bekwaamheid in Electr. lassen een vereiste.

Brieven onder No. 1343, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Te koop, een prima, zeer gunstig aan asfalt gelegen

FARM

in het beste deel van de Valley in Nova Scotia. Lichte kleigrond, geen water probleem. Groot 550 acre, waarvan:
70 acre boomgaard in top productie, 50% gaat weg voor verpakking, 50% contract levering aan nabijgelegen conservenfabriek "Graves", Berwick; eveneens met deze fabriek een jaarlijks contract voor 20 acres erwten. Groene stro wordt teruggeleverd. Ook nog een jaarlijks contract voor levering peren en pruimen aan dezelfde fabriek.
75 stuks vee, waarvan 35 Holstein melkvee. Melkcontract op Halifax. De rest is jongvee en beef.
Gebouwen: 4 woonhuizen en 3 barns, garage etc. Alle gebouwen in zeer goede staat. Barn 1 is de melkvee barn, "Beatty" equipment, cooler etc. Barn 2 is geschikt voor 100 mestvarkens en 1500 kippen. Barn 3 is geschikt voor varkens en/of schapen.
Machines: Compleet en in zeer goede conditie. 2 vrachtauto's, 3 en ½ ton. 3 Tractoren met volledige uitrusting voor boomgaard werk.
Kortom: een farm in vol bedrijf. Welvarend. Eigenaar heeft geen opvolger, wil verkopen. Brieven voor meer uitvoerige inlichtingen, in Engels of Hollands,

C. I. KINSMAN
R.R. 4, BERWICK, NOVA SCOTIA

Gevraagd: MINISTER VAN FINANCIEN

Het zal wel nauwkeurig berekend zijn, maar toen wij lazen wat de rally van de Liberal Party als program heeft opgemaakt voor de bestrijding van werkloosheid, kwam de gedachte bij ons op, dat het misschien wat moeite kon kosten om een geschikte minister van financiën te vinden. Hier zijn de acht punten van het program:

1. Verlaging van de inkomstenbelasting, waardoor meer geld beschikbaar komt en de mensen meer gaan kopen, hetgeen de industriële productie zal verhogen.

2. Meer hulp in geval van werkloosheid bij wijze van aanvullende vergoeding en hogere uitkering aan hen die het slachtoffer zijn van langdurige werkloosheid.

3. Meer ingrijpende regeringscontrole over de Bank of Canada, teneinde meer crediet-mogelijkheid te scheppen, waardoor het lenen van geld gemakkelijker zal worden tegen een lagere interest.

4. Grotere afschrijvingsmogelijkheid voor handel en industrie voor uitbreiding en betere installaties.

5. Verlaging van de waarde van de Canadese dollar met betrekking tot andere valuta door middel van een "flexible monetary policy", waardoor het toerisme en de export worden gesteund en de invoer wordt geremd.

6. Stimulering van constructiewerken door middel van regeringssteun aan gemeenten voor herbouw of restauratie van gedeelten van de oude-binnen-steden; voor stadsvernieuwing in het algemeen; en voor een vergroot program van lage huurhuizen.

7. Lagere rente percentages, gemakkelijker crediet en financiële hulp voor kracht, transport en andere diensten in behoeftige gebieden.

8. Vergroting van winter projecten door middel van regeringssteun aan gemeenten naarmate de behoefte bestaat.

De commissie, die dit plan voor de Liberal Party ontworpen heeft, meent dat verwezenlijking van al deze dingen de economie weer op gang zal brengen, waardoor voor de bevolking meer inkomen ontstaat en de overheid dientengevolge meer aan belastingen zal ontvangen.

Wij hebben de bevoegdheid niet om aan deze opvatting te twijfelen, noch aan de noodzakelijkheid, dat er iets moet worden gedaan aan het werkloosheidsprobleem. Het lijkt ons alleen een moeilijke opgave om voor dit program een geschikte regering te vinden, speciaal een minister van financiën.

Ziet onze Speciale Aanbiedingen!

HUIS met 7 kamers, hardwood floors, nieuw oil furnace, grote garage, met grote tuin. Down $ 1000.—. Vraagprijs $ 9000.—. Moet worden verkocht wegens ziekte van de eigenaar.

BUNGALOW, slechts enige jaren oud, solide brick constructie, gas furnace, 2 slaapkamers. Down $ 1000.—. Vraagprijs $ 9500.—. Ook te koop op huurkoop.

DUPLEX-WONING. Van binnen juist gerestaureerd. Nieuwe vloerbelegging, behang, keukenkasten enz. Prachtig aangelegde tuin, 1 min. van winkelcentrum. Prima voor dubbele bewoning! Down slechts $ 1000.—. Vraagprijs $ 9900.—. Buitengewoon laag geprijsd!

Inlichtingen bij:
Stewart Bruinsma
170 King Street, Beamsville, Ont. — LO 3-8807
Vertegenwoordigend:
A. S. KIMBERLEY
REAL ESTATE
25 King St. E. - Beamsville - LO 3-8272
140 Church St. - St. Catharines - MU 4-7428

---

99 ACRE MIXED FARM

6 Miles East of Jarvis, aan highway 3. Groot huis, 5 slaapkamers, kelder, badkamer. (Huis moet geverfd worden.) 1 grote barn Loaving. Barn voor meer dan 10.000 broilers met alle voer en waterbakjes. Tractor, eg, enz. enz. Ziekte is de reden van verkopen.

Vraagprijs $ 28.000 met $ 10.000 down. Eigenaar neemt de hypotheek voor 6% rente en aflossing te regelen. Absoluut handelsbaar met prijs en down.

JACK BYLSMA
REAL ESTATE
1607 King St. E., Hamilton, Ont.
Bel LI 9-3894

Vrouwenkwalen

als te sterke, onregelm., zwakke of wegblijv., pijnlijke menstr., bloedarmoede-zenuwzwakte, vermoeidheid, rugpijn, overgangslasten, onrust, dromen enz. vinden een prima geneesmiddel in onze onschad. Florakruiden. Prachtsuccessen!

Toezend. desgew. in blanco verpakk.! Geheimh. gegar.! Ook voor alle andere slep. ziekten de allerbeste onschad. geneeskruiden.!

Voor Canada uitsluitend volle kuren (9 mnd.) à $ 15.00 bij vooruitbetaling.

Meldt Uw ziekte en klachten aan
Kruidenhuis "FLORA"
Westersingel 40, Groningen, Ned.

---

230 Acres Dairy Farm te koop

200 acres bewerkbaar, EERSTE KLAS LAND, 30 acres bos. Een ruim stenen huis geschikt voor 2 gezinnen, goed onderhouden en mooi van binnen.
80 STUKS PURE-BRED VEE, WAARVAN 47 MELKKOEIEN, 6 HEIFERS (bred), 12 van 1 jaar oud en 15 onder het jaar.
Een groot, wel onderhouden machinepark met 3 tractors, combine, baler, hooi en graan elevator, 47 cans zo goed als nieuwe bulkcooler, 4 unit melkmachine enz. enz.
Grote barn en diverse andere bijgebouwen.
MELKCONTRACT OP TORONTO. MELKCHEQUES over 1960 meer dan $ 12,000.—, verwachting voor 1961 over $ 14,000.—.
Veel land is er vorig jaar ingezaaid met "PERMANENT PASTURE" en WHEAT. Ziekte in het gezin maakt verkoop noodzakelijk.
Prijs $ 75,000.—. Gevraagd downpayment $ 15,000.—, doch $ 12,000.— kan worden geaccepteerd van betrouwbare familie.
Deze farm levert een best bestaan op en is niet ver van kerk en school. Voor verdere inlichtingen,

K. KRAAY, Real Estate Broker
St. Catharines, Ont. Kantoor 15 King Street, Tel. MU 5-4245
Huis adres: 2 Juliana Crescent, Tel. WE 4-1813.

EEN ZEER GOEDE FARM

115 acres, 90 wordt bewerkt, 10 ruw grasland, 15 bos, cedar en maple ready to cut. Grote barn met 3 kippenvloeren voor 3100 kippen, stalling voor 25 koeien, paardestal en box stal. Prima well, water bowls en automatic watering voor kippen, voorzien van electrisch en milkpiping voor 25 koeien. Milk cooler van 15 cans. Silo, grote garage, 2 machine sheds. 9 room stenen huis met water en electrisch. 3 mijl van town en kerk, ½ mijl van school. Goede weg wordt volgend jaar geasfalteerd door dept. of highways. De reden van verkopen is grote farm en wenst grotere boerderij. Koopsom $ 12.500.—. Apply

INTE TERPSTRA
R.R. 1, NORWOOD, ONTARIO — Phone MElrose 9-5896

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Aangenomen

naar Cobourg, Ont., G. J. Heersink te Hasselt (Nederland).

naar Wortington, Minn., J. H. Rubing te Winnipeg, Man.

Bedankt

voor Halifax, N.S., J. W. Van Stempvoort te Randolph, Wis.

voor Newton, N.J.: A. Persenaire te Dundas, Ont.

voor Smithers/Telkwa, B.C., R. Rienstra te Grand Rapids, Mich.

Beroepen

te Athens, Ont.: Rev. A. Van Eek te Exeter, Ont.

te Bloomfield, Ont.: Ds. J. A. Quartel van Wyoming, Ont.

te Iron Springs, Alta.: Rev. J. A. Quartel van Wyoming, Ont.

SCHOOLNIEUWS

OFFICIAL NOTE

The Board of the Hamilton District Christian High School Society hereby announces the appointment of Mr. A. J. Klein as Propagandist-Aministrator to take over the duties of the former Financial Secretary and Propagandist. This brother is going to devote all his time to the promotion of the cause of our Hamilton District Christian High School. It will be his task to build up the membership of the society, to assist in the formation of propaganda committees in every community of Reformed persuasion, to contact the christian homes, the societies interested in promoting the christian secondary school movement, and the churches for moral and financial support. The Board sincerely hopes and prays that you all will give the brother your cordial reception and your much needed support. May God bless our united efforts in building a Christian High School fully worthy of that name. For further information kindly contact Mr. A. J. Klein, 19 Silverdale Drive, St. Catharines, Ontario.

John Ehlers, President.
A. H. Venema, Secretary.

VOOR MANNEN IN TORONTO EN OMGEVING

De mannenvereniging "Gideon" van de Second Chr. Ref. Church of Toronto, nodigt hierbij alle mannenverenigingen uit de omliggende plaatsen uit, tot het bijwonen van een vergadering op 31 Jan. a.s. in de kerk aan de Albion Rd. te Weston, aanvang 8.15 p.m.

Het doel van deze vergadering is om te komen tot het oprichten van een League. Als spreker voor deze avond hebben we uitgenodigd Rev. P. Kranenburg van Springdale.

Men hoopt dat velen aan deze oproep gehoor zullen geven.

Dr. L. PRAAMSMA EN Dr. P. G. SCHROTENBOER

In de toestand van beide bovengenoemde predikanten, wie enkele maanden terug een auto-ongeval overkwam in de nabijheid van Strathroy, is in zoverre verbetering gekomen, dat de medici nu aannemen, dat Dr. Praamsma zijn been niet behoeft te missen, hetgeen aanvankelijk werd gevreesd. Het zal echter korter worden dan zijn andere been, waardoor hij in de toekomst alleen met behulp van een stok zal kunnen lopen. Het ziet er echter naar uit, dat het nog geruime tijd kan duren aleer Dr. Praamsma zijn ambtswerk weer zal kunnen hervatten. Hij wordt nog steeds in het ziekenhuis van Strathroy, Ont., verpleegd, en naar wij vernemen kan nog niet worden voorspeld wanneer hij naar een ziekenhuis in zijn woonplaats, Toronto, kan worden vervoerd.

Degenen, die hem bezochten werden gesterkt door het geloofsvertrouwen, hetwelk Dr. Praamsma in deze moeilijke omstandigheden behouden mag. Er leeft in hem een sterk verlangen "bezig te mogen zijn tot de eer van zijn God, ook al zou dit moeten met een verminkt been".

Dr. Schrotenboer's toestand is aanmerkelijk verbeterd. Naar wij vernamen zouden een dezer dagen de stitches uit zijn kaak verwijderd worden. Catechisaties heeft hij weer hervat en hij hoopt binnenkort weer in staat te zijn voor te gaan in de eredienst, al zal hij zich uiteraard nog in acht moeten nemen.

NIEUWE CREDIETINSTELLING TE CALGARY, ALTA.

Er is een roulerend leenfonds ter tegemoetkoming aan speciale behoeften van immigranten opgericht door de Calgary Citizenship Council. Daar het leenfonds klein is, worden de leningen beperkt tot $ 300 en er wordt bij de leners op aangedrongen om zo gauw mogelijk met terugbetaling te beginnen.

Er wordt een rente van 3 percent per jaar berekend. Leningen zijn gegeven aan een timmerman, die vijftig dollar nodig had om handgereedschappen te kopen, zodat hij zijn beroep uit kon oefenen, aan een jongedame, die haar mogelijkheden om geld te verdienen wilde vermeerderen door een kapperscursus te volgen, etc. In sommige gevallen zijn de aanvragers van leningen verwezen naar andere leen-instellingen als banken of credit unions, als deze bronnen geschikter leken voor een bepaalde lening.

HET CHRISTENDOM IN DE OEKRAINE

Tijdens de Europese Evangelische Conferentie van "Woudschoten" werd door één der bezoekers — dr. M. Kostiw — een overzicht gegeven van het christendom in de Oekraïne. De spreker, een uit dit land afkomstige medicus, die thans in Duitsland woont, vertelde o.a. het volgende over de huidige stand van zaken:

"Hoe staat het thans met het Christendom in de Oekraïne? Uit officiële Sovjet-bronnen kan men geen zuiver beeld krijgen. Hoeveel predikantsplaatsen zijn er, hoeveel kerkgebouwen staan de gelovigen ter beschikking en hoe groot is het aantal leden? Men kan het niet te weten komen. Wat de Sovjet-propaganda aan het goedgelovige buitenland vertelt, is noch geloofwaardig, noch mogelijk. Zo zei de Sovjet metropoliet Pityrim in Londen (1955) als hoofd van een kerkelijke Sovjet-delegatie, dat er toen in alle Sovjet republieken in totaal 200.000 kerken waren, waarvan meer dan 25.000 in de Oekraïne.

Bovendien vertelde deze metropoliet dat de kerk nooit werd vervolgd en zoveel vrijheden genoot als nergens ter wereld. Misschien wist de beklagenswaardige metropoliet niet dat er in de vroegere goede tijd in heel tsaristisch Rusland slechts 42.000 kerken waren, en 18.000 in de Oekraïne, dus samen 60.000! Hoeveel kerken er in Rusland zijn verwoest, kan ik niet zeggen, maar in de Oekraïne werden er van de 18.000 precies 12.000 geheel vernietigd. Van de overige is een groot deel omgebouwd tot bioscopen, clubgebouwen of pakhuizen."

ZUID AFRIKA KRIJGT DECIMAAL STELSEL

14 Februari a.s. is de officiële datum dat het Zuidafrikaanse £ (met shillings en pence) vervangen zal worden door de Zuidafrikaanse Rand, de nieuwe decimale munteenheid.

Het was te voorzien, dat een dergelijke ingrijpende maatregel veel werk en ook veel kosten met zich brengt. Men heeft geschat dat het 9 millioen pond zal kosten, maar onofficieel zijn de schattingen veel hoger.

Behalve de geldelijke moeilijkheden, stuit men thans op obstakels van psychologische aard. Er is blijkbaar achterdocht gezaaid onder het zwarte deel van de bevolking, dat de overschakeling naar de Rand betekent dat hun geld niets meer waard zal zijn. Dit is natuurlijk in werkelijkheid niet zo, maar duistere figuren gebruiken dit argument om de zwarte bevolking opnieuw tegen de regering op te zetten. Naar wij vernemen heeft de regering reclamedeskundigen te hulp geroepen om een openbare campagne te voeren, waarin ook aan deze mensen duidelijk uiteen zal worden gezet, dat het oude geld door het nieuwe zal worden vervangen.

Als nu ook Australië en Nieuw Zeeland tot het decimale stelsel overgaan, waartoe blijkbaar voorlopige plannen bestaan, zal Engeland het enige land zijn, dat nog vasthoudt aan de omslachtige methode van ponden, shillings en pence.

NIEUWE ENGELSE BIJBELVERTALING

Binnenkort zullen de Oxford en Cambridge Presses een nieuwe vertaling van de Bijbel uitgeven in hedendaagse Engelse taal. Alle Britse kerken, met uitzondering van de Rooms Katholieke Kerk, hebben aan de totstandkoming van dit werk medegewerkt en het heeft 13 jaar geduurd alvorens tot publicatie kon worden overgegaan.

De commissie die met de vertaling was belast, stond onder voorzitterschap van de bisschop van Winchester, en heeft medegedeeld, dat bij de vertaling geen rekening is gehouden met enige dogmatische interpretatie. Het Nieuwe Testament zal het eerst worden uitgegeven en men verwacht dat de vertaling van het Oude Testament binnen zeven jaar zal uitkomen. Het werk is opgezet als een vervanging van de bekende King James version.

TWO TEACHERS

would like to teach in the same school commencing September 1961. Apply to box 1345, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

The "John Knox" Parental Christian School Society, Toronto Township, Clarkson, Will be in need of

A TEACHER

for the intermediate grades. Please send applications to Mrs. H. Nederlof, 19 Chisholm Street South, Oakville, Ont.

The new Calvin Christian School Wallaceburg, Ont. will open in Sept. 1961 and will be in need of

A PRINCIPAL - TEACHER
and
A TEACHER

Please send applications to Mr. H. Dykhuis, 1320 Beth Street, Wallaceburg, Ont.

The Christian School Society at Smithers, B.C. needs

A PRINCIPAL and
2 TEACHERS

for the schoolyear commencing Sept. 1961. Please send applications to Sec. Mr. J. Stad, P.O. Box 522, Smithers, B.C.

WIST U....

— dat, wanneer U rijdt met een snelheid van 20 mijl per uur, U 140 feet nodig hebt om te stoppen wanneer de temperatuur om het nulpunt is, maar dat U met dezelfde snelheid 240 feet nodig hebt in temperaturen van 30 graden vorst?

HOLLAND MARSH, ONT. Due to the fact that our present Principal wishes to obtain some higher education, we will be in need of another

PRINCIPAL

as of September 1961. We will also need a

TEACHER

for the lower grades. Please send applications to Mr. C. A. Radder, R.R. #2, Newmarket, Ont.

The Guelph Christian School will be in need of a

PRINCIPAL
and
TEACHER

to start school in September 1961. Applications to be sent to the Secretary, Mr. J. Pranger, 6 Dunkirk Street, Guelph, Ont.

CHATHAM Calvin Chr. School is in need of a

TEACHER

beginning September. For information contact our secretary H. Van Giessen, 178 Park Ave. East, Chatham, Ontario.

The Dundas Christian School is in need of

A PRINCIPAL
and 1 TEACHER

to start school in Sept. 1961. Please write to Mr. B. de Jong, P.O. Greensville, Ont.

DE VROEGERE DAGEN VAN CANADA

De geschiedenis van Canada begint in werkelijkheid op 24 Juli 1534. Op die dag nam Jacques Cartier op een landtong, uitstekend boven de wateren van de mond van de St. Lawrence, waar nu Gaspé in de provincie Quebec is, officiëel bezit van het land in naam van den Koning van Frankrijk. Als aandenken aan deze grote gebeurtenis richtte hij een reusachtige kruis op, versierd met een schild, dat de fleur-de-lis droeg, het symbool van Frankrijk, en met de inscriptie: "Lang leve de Koning van Frankrijk".

Waarschijnlijk werd Canadese bodem al eerder door blanken betreden, misschien zelfs al omstreeks het jaar 1000 door Leif Eriksson en zijn Vikingen, maar er bestaat geen betrouwbaar bewijs van deze vroege bezoeken, die in elk geval niet tot kolonisatie van het land geleid hebben. Jacques Cartier was dus de eerste, een ervaren zeekapitein van St. Malo, die een scheepsbemanning van Normandische vissers naar Amerika voerde.

Cartier maakte nog twee reizen, in 1535 en 1541, en bracht iedere keer een volle winter in Canada door. Hij voer de St. Lawrence op tot de plaats, waar nu Montreal ligt — er lag toen een arm Indiaans dorp, Hochelaga geheten — en hij onderzocht het land er omheen vanaf een heuveltop, die hij Mont Royal noemde. Deze draagt nog altijd die naam, terwijl hij nu uitziet over Canada's grootste stad.

Voor zijn winterkwartieren zocht Cartier plaatsen uit in de buurt van de tegenwoordige stad Quebec, en daar was het, dat de eerste blanke nederzetting in Canada werd gevestigd, het met palissaden omringde fort, waarin Cartier en zijn mannen de gruwelijke winter van 1535/36 doorbrachten.

Gedurende zestig jaren na Cartier's derde reis werd er niet veel gedaan, maar Canada was nu bekend en individuele groepen bonthandelaren kwamen over om hun bedrijf uit te oefenen. De kolonisatie van het land begon pas in ernst met de Franse expeditie van 1604, waarvan Samuel de Champlain zowel één van de aanvoerders als de stuwende kracht was. Op die reis werd de eerste blijvende nederzetting gesticht aan de oostkant van de Bay of Fundy en Port Royal genoemd. Het werd het vroegere centrum van "Acadia", het eerste gebied, waar Fransen werkelijk kwamen om te wonen en niet alleen om te jagen, handel te drijven en te verkennen.

In 1608 ontsloot Champlain een tweede dergelijk gebied, niet ver van de plek, waar Cartier 73 jaren te voren had overwinterd, op een rots, die de inboorlingen de "punt van Quebec" noemden. Het was een van nature sterke positie, zoals iedereen, die wel eens van de citadel van Quebec omlaag heeft gekeken op de nauwe doorgang van de St. Lawrence, zal beamen. Het was ook een uitstekend handelscentrum met gemakkelijke waterverbindingen naar het binnenland, vanwaar de pelzen kwamen, welke in die tijd nog de voornaamste rijkdom van Canada vormden.

Van het bolwerk van Quebec af drukte Champlain de grenzen van Nieuw Frankrijk steeds verder naar het zuiden. Tussen 1611 en 1616 verkende Champlain de loop van de Richelieu rivier tot aan het grote meer, dat nu Champlain's naam draagt; en hij maakte een bijzondere reis de Ottawa rivier op naar Lake Nipissing en vandaar naar Lake Huron, waar hij uitkwam in de tegenwoordige Georgian Bay. Op de terugreis ging hij omlaag door de Trent rivier vallei naar Lake Ontario, en na zuidwaarts gedrongen te zijn in het land van de Iroquois, waar nu de staat New York is, keerde hij naar zijn basis in Quebec terug.

Twee gebeurtenissen, verbonden met de tijden van Champlain in Nieuw Frankrijk werden van de grootste betekenis in later jaren: de stichting van het fort Quebec, dat voor eeuwen de citadel van Canada werd, en het tot stand brengen van nauwe betrekkingen met de Indianen, tot wie Champlain de eerste Christelijke zendelingen bracht. De vier Récollet zendelingen, die naar het Huron gebied kwamen rond Georgian Bay, waren ook de eerste blanke mensen, die zich werkelijk onder de Indianen vestigden en hun leven deelden. (Canadian Scene)